

DE MILITAIRE SPECTATOR

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET

MAANDBLAD

MINISTERIE VAN OORLOG

EN VAN HET

KONINKLIJK NED. INDONESISCH LEGER

Directeur: J. MOORMAN, Reserve Luitenant-Kolonel b.d.
Hoofdred.: M. R. H. CALMEYER, Luit.-Generaal v. d. Gen. Staf
Red.-Secr.: A. L. VAN DEN BERGE, Luit.-Kolonel v. d. Gen. Staf
Redactie: G. J. LE FEVRE DE MONTIGNY, Kol. v. d. Gen. Staf
J. J. DE WOLFF, Kolonel der Genie
B. KONING, Luitenant-Kolonel der Infanterie
W. DEN TOOM, Majoor-Waarnemer
R. C. SOETBROOD PICCARDT, Maj. v. d. Gen. Staf
K.N.I.L.
A. T. J. BOESTER, Hoofd Krijgsgeschiedkundige Sectie
van de Generale Staf van het K.N.I.L.

118de JAAR

Nr. 10

Oct. 1949

Nadruk
verboden

Abonnement f 3. per kwartaal, Overzeese Gewesten en Buitenland f 15. p. jaar. Losse ex. f 1.25

MOORMAN'S PERIODIEKE PERS, Zwarteweg 1, Den Haag, Tel. 18.23.55, Postrek. 44.715

WIJZIGING REDACTIE

Generaal-Majoor tit.b.d. D. A. VAN HILTEN is afgetreden als lid van onze Redactie. Gaarne zeggen wij hem dank voor de door hem aan De Militaire Spectator verleende medewerking.

Voorts is als lid der Redactie afgetreden Majoor-Vlieger C. J. M. NASS.

Inhoud

Redactioneel gedeelte

De tactiek in de moderne oorlog, door E. J. C. van Hootegem, Majoor der Infanterie	526
Pioniers overzee	530
De taak van de infanterie, door G. J. van Buuren, Luitenant-Kolonel der Grenadiers	531
Richtlijnen betreffende de patrouille-uitrusting, door J. Postma, Kapitein der Infanterie K.N.I.L.	541
Vechtwagenbestrijding in de verdediging, door E. R. d'Engelbronner, Kapitein der Infanterie K.N.I.L., J. G. H. van Marle, Kapitein der Artillerie K.N.I.L. en H. Heffener, Kapitein der Artillerie K.L.	548
Grepen uit de werkelijkheid. De aanslag op het hoofdkwartier van Rommel, door B. Koning, Luitenant-Kolonel der Infanterie	560
Een vlucht van 12 uur door een Gloster Meteor Straaljager	568
Boekbespreking	570
Statistiek in ons leger, door C. Schep, Majoor der Genie	571
Generaal Omar Bradley, door B. Koning, Luitenant-Kolonel der Infanterie	573
Nederland-Indië contra Japan	576
Uit de buitenlandse vakpers	577

DE MILITAIRE SPECTATOR

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET

MAANDBLAD

MINISTERIE VAN OORLOG

EN VAN HET

KONINKLIJK NED. INDONESISCH LEGER

Directeur: J. MOORMAN, Reserve Luitenant-Kolonel b.d.
Hoofdred.: M. R. H. CALMEYER, Luit.-Generaal v. d. Gen. Staf
Red.-Secr.: A. L. VAN DEN BERGE, Luit.-Kolonel v. d. Gen. Staf
Redactie: G. J. LE FEVRE DE MONTIGNY, Kol. v. d. Gen. Staf
J. J. DE WOLFF, Kolonel der Genie
B. KONING, Luitenant-Kolonel der Infanterie
W. DEN TOOM, Majoor-Waarnemer
R. C. SOETBROOD PICCARDT, Maj. v. d. Gen. Staf
K.N.I.L.
A. T. J. BOESTER, Hoofd Krijgsgeschiedkundige Sectie
van de Generale Staf van het K.N.I.L.

118de JAAR

Nr. 10

Oct. 1949

Nadruk
verboden

Abonnement f 3. per kwartaal, Overzeese Gewesten en Buitenland f 15. p. jaar. Losse ex. f 1.25

MOORMAN'S PERIODIEKE PERS, Zwarteweg 1, Den Haag, Tel. 18.23.55, Postrek. 44.715

WIJZIGING REDACTIE

Generaal-Majoor tit.b.d. D. A. VAN HILTEN is afgetreden als lid van onze Redactie. Gaarne zeggen wij hem dank voor de door hem aan De Militaire Spectator verleende medewerking.

Voorts is als lid der Redactie afgetreden Majoor-Vlieger C. J. M. NASS.

Inhoud

Redactioneel gedeelte

De tactiek in de moderne oorlog, door E. J. C. van Hootegem, Majoor der Infanterie	526
Pioniers overzee	530
De taak van de infanterie, door G. J. van Buuren, Luitenant-Kolonel der Grenadiers	531
Richtlijnen betreffende de patrouille-uitrusting, door J. Postma, Kapitein der Infanterie K.N.I.L.	541
Vechtwagenbestrijding in de verdediging, door E. R. d'Engelbronner, Kapitein der Infanterie K.N.I.L., J. G. H. van Marle, Kapitein der Artillerie K.N.I.L. en H. Heffener, Kapitein der Artillerie K.L.	548
Grepen uit de werkelijkheid. De aanslag op het hoofdkwartier van Rommel, door B. Koning, Luitenant-Kolonel der Infanterie	560
Een vlucht van 12 uur door een Gloster Meteor Straaljager	568
Boekbespreking	570
Statistiek in ons leger, door C. Schep, Majoor der Genie	571
Generaal Omar Bradley, door B. Koning, Luitenant-Kolonel der Infanterie	573
Nederland-Indië contra Japan	576
Uit de buitenlandse vakpers	577

DE TAKTIEK IN DE MODERNE OORLOG

door E. J. C. VAN HOOTEGEM,

Majoor der Infanterie - Leraar aan de H.K.S.

INLEIDING.

Alvorens tot een meer gedetailleerde behandeling van bovenstaand onderwerp over te gaan zal het aanbeveling verdienen dit te ontleden en de beide componenten 'taktiek' en 'modern' aan een nadere beschouwing te onderwerpen en op hun waarde te schatten.

Een definitie van 'taktiek' werd in het verleden steeds eng verbonden met het onderscheid dat tussen deze wetenschap en de strategie werd gemaakt. Vaak begon men met toe te geven, dat een juiste scheiding hier moeilijk was te trekken, doch merkte dan tevens op dat hier tegen geen overtuigende bezwaren gelden aangezien beiden in de praktijk een onverbreekelijke twee-eenheid vormen en de oorlogvoering in gelijke mate op de beide polen van deze twee-eenheid is gebaseerd.

Toch zal het goed zijn tot enigerlei definitie en dus tot een zekere scheiding van begrippen te komen.

Nog steeds is de omschrijving, welke VON CLAUSEWITZ geeft een der duidelijkste, waar hij zegt: „Es ist also nach unserer Einteilung die Taktik, die Lehre vom Gebrauch der Streitkräfte in Gefecht; die Strategie, die Lehre vom Gebrauch der Gefechte zum Zweck des Krieges.”

Deze omschrijving, welke in wezen weinig van de meeste andere afwijkt, kan zodanig worden uitgelegd dat de strategie in het algemeen bepaalt waar de troepen moeten worden verzameld, waarheen ze moeten worden gedirigeerd en waar en wanneer ze moeten worden ingezet. De taktiek daarentegen hoe zal worden gelegerd en gemarcheerd en hoe ten slotte zal worden gevochten.

Taktiek is, in tegenstelling met strategie, een zeer oude wetenschap. Reeds bij de antieken treft men herhaaldelijk verhandelingen over gevechten aan. Het begrip kan dan ook als constant worden verondersteld en zal in de verdere verhandeling als zodanig worden gezien.

De tweede component van het onderwerp is de uitdrukking „modern”. De vaak gehoorde opmerking: „In de taktiek is niets veranderd” moet mijns inziens in die zin worden opgevat, dat men hiermede bedoelt te zeggen, dat de grondbeginselen der taktiek ook in de laatste wereldoorlog wederom geen wijzigingen hebben ondergaan. Een ieder zal echter moeten toegeven, dat de toepassing van deze grondbeginselen uiteraard aan veranderingen onderhevig was. De middelen voor het voeren van de taktiek zijn de opgeleide en uitgeruste strijdkrachten. Dit houdt in dat iedere verandering in de samenstelling van deze strijdkrachten, hetzij op organisatorisch hetzij op technisch gebied kan leiden tot een gewijzigde toepassing van de grondbeginselen der gevechtsvoering. Voor het voeren van de gevechten is een grondige kennis van deze beginselen noodzakelijk. Het taktisch peil wordt evenwel niet alleen door deze kennis bepaald. Men zal hen immers nooit goed kunnen toepassen, indien men de mérites der middelen niet kent en deze dus ook niet zal weten uit te buiten.

II. GRONDBEGINSELEN DER GEVECHTSVOERING.

A. Algemeen.

In het vorige hoofdstuk werd melding gemaakt van de grondbeginselen der gevechtsvoering. Aangezien vele jonge officieren niet die opleiding hebben gehad, welke de vooroorlogse officier heeft genoten meen ik niet tot de eigenlijke behandeling van de tactiek te kunnen overgaan zonder enige woorden aan deze beginselen te wijden.

Een veelal goede beschrijving hiervan treft men aan in het oude boekwerk „Handleiding voor het gevecht der grote eenheden”, meer bekend onder de naam „Gevechtshandleiding”. Dit boekwerk moge in sommige gevallen uit de tijd zijn, in vele opzichten is het, vooral zolang nog geen nieuwe handleiding terzake is verschenen, waard om door de jonge officier te worden bestudeerd.

Een droog copiëren van de tekst van de Gevechtshandleiding zou het doel dat ik mij heb gesteld voorbijstreven. Een ieder die er zich voor interesseert is wel in staat tijdelijk de hand op dit boekwerk te leggen. Ik zal dan ook liever de grondbeginselen der gevechtsvoering doornemen, zoals deze na Wereldoorlog II bij een der geallieerde mogendheden worden gedoceerd en hiervoor Engeland als voorbeeld nemen. Ook hier is men van mening, dat aan de grondbeginselen zelf niets is veranderd al refereert men dan ook gedeeltelijk een andere redactie dan voor de oorlog.

Ik stel mij verder voor telkens in het kort weer te geven hoe een bepaald grondbeginsel in de Gevechtshandleiding wordt gedefiniëerd en hoop hiermede drieërlei doel te bereiken. Ten eerste de lezer ervan te overtuigen dat de beginselen in wezen volledige continuïteit bezitten. Ten tweede dat de appreciatie van deze beginselen internationaal is. Ten derde dat in de toekomst ook ten aanzien van onze Gevechtshandleiding een redactiewijziging van sommige der beginselen gewenst is.

B. Grondbeginselen.

1. *Selection and maintenance of the aim.*

De explicatie, welke bij dit eerste en door de stellers als MASTER-PRINCIPLE aangeduid beginsel wordt gegeven luidt als volgt:

„Voor de gehele oorlog en tevens voor ieder afzonderlijk gevecht is het nodig het uiteindelijke doel helder en duidelijk voor ogen te hebben. Dit doel is het breken van de wil van de vijand om verder te strijden, hetgeen in de praktijk slechts kan worden bereikt door zijn vernietiging. De grondslag voor dit uiteindelijke resultaat is in de eerste plaats te vinden in de persoon van de aanvoerder.”

Alhoewel dit beginsel niet in een gelijkkluidende vertaling bij ons is terug te vinden komt bovenstaande uitleg vrijwel overeen met onze punten 3a en 3b, Gevechtshandleiding:

„De vernietiging van de vijandelijke gevechtskracht is het doel van de strijd.”

„Wilskracht en doorzettingsvermogen bij de aanvoerder zijn de eerste voorwaarden om een gevecht tot een goed einde te brengen.”

2. *Maintenance of moral.*

Succes in het gevecht hangt meer af van het moreel dan van de

physieke kwaliteiten. Een gebrek aan moed, energie, besluitvaardigheid, kunde en een krachtige offensieve geest kan nooit worden vervangen door aantallen, bewapening en hulpbronnen. De ontwikkeling en vooral het in stand houden van een hoog moreel is daarom noodzakelijk om het gevecht tot een goed einde te brengen.

Punt 3c, Gevechtshandleiding:

„Een hoog gestemd moreel en een goede krijgstuicht zijn voor de troep nodig om te velde zijn taak te kunnen vervullen en om aan de ontzenuwende invloeden van de oorlog weerstand te kunnen bieden.”

3. *Offensive action.*

De noodzakelijke voorloper van de overwinning is de aanval. Men mag tijdelijk tot verdedigen of vertragen overgaan, voordat door een offensieve handeling het initiatief in handen is genomen is de overwinning uitgesloten.

Punt 3d, Gevechtshandleiding:

„Slechts door de aanval is een beslissende overwinning te verkrijgen.”

4. *Concentration of force.*

Succes in het gevecht kan slechts worden gewaarborgd door het bijeenbrengen, op de plaats waar en het tijdstip waarop men de beslissing wil forceren, van een strijdmacht welke aan krachten, moreel en materieel boven die van de vijand uitkomt.

Onder dit bijeenbrengen wordt niet verstaan het eenvoudig masseeren van troepen doch meer het zodanig opstellen van die troepen dat men in staat is de beslissende slag te slaan dan wel 's vijands dreigingen op te vangen waar en wanneer men dit goed oordeelt.

Punt 3e, Gevechtshandleiding:

„Voor het behalen van de overwinning kan men op het slagveld nooit te sterk zijn; het streven van iedere commandant moet er op gericht zijn, een overmacht van strijdkrachten en strijdmiddelen te verenigen op de plaats, waar hij de beslissing wil verkrijgen.”

Hoewel de factor „tijd” hier niet als zodanig is vermeld komt deze toch tot uiting in de verklarende tekst bij het artikel: „De overwinning is aan hem, die op de juiste plaats en op het gewilde ogenblik de sterkste is.”

Tot op dit punt lopen de grondbeginselen zoals deze in Engeland worden onderwezen volkomen parallel met de onze. Bij de thans volgende evenwel geeft men de voorkeur aan een verder doorgevoerde splitsing, welke onderdelen van punt 3f der Gevechtshandleiding tot afzonderlijke grondbeginselen promoveert.

5. *Economy of effort.*

Teneinde op de gewilde plaats en het gewenste tijdstip, een afdoende concentratie te verkrijgen, is een uitgebalanceerd gebruik van de strijdkrachten en een weloverwogen uitgifte van alle beschikbare hulpbronnen noodzakelijk.

Punt 3f (eerste en laatste alinea), Gevechtshandleiding:

„Om de overmacht te kunnen verkrijgen, moet de commandant: Voor de uitvoering van noodzakelijke nevenopdrachten slechts de daartoe strikt nodige troepen bestemmen.”

6. *Flexibility.*

Deze kan het best worden omschreven als de noodzakelijke mogelijkheid om een reeds opgemaakt operatieplan te veranderen, teneinde aan een gewijzigde en al dan niet voorziene ontwikkeling van de toestand, snel en zonder veel moeite, het hoofd te kunnen bieden.

Als zodanig zou dit beginsel, ten dele, kunnen worden begrepen onder punt 3f, tweede alinea, Gevechtshandleiding, indien het aldaar niet ware gekoppeld aan de woorden: „Om de overmacht te verkrijgen.” Overigens dekt dit punt, slechts sprekende over de vrijheid van handelen, het begrip flexibility niet geheel en al. Dit laatste vereist namelijk, buiten een fysieke beweeglijkheid om strijdkrachten snel en op een economische wijze op de bestemde plaats en het gewenste tijdstip te kunnen inzetten, tevens een soepelheid van denken en snelheid van beslissen bij commandant en ondergeschikten om te garanderen dat geen tijd onnodig verloren gaat.

De ontwikkeling van de techniek in de moderne oorlog en daarbij in het bijzonder de vlucht welke verschillende wapens als luchtmacht en pantserwapens hebben genomen maken het gewenst om, zoals ook thans reeds in het buitenland het geval is, het begrip flexibility als volwaardig grondbeginsel der gevechtsvoering te adopteren.

Een waarschuwing is hier echter op haar plaats. De drang naar souplesse mag nooit leiden tot een ingewikkeld plan.

Zowel plan als uitvoering moeten eenvoudig worden gehouden.

7. *Security.*

Om de nodige vrijheid van handelen ter bereiking van het gestelde doel te verkrijgen, is zekere graad van veiligheid nodig. Dit teneinde te voorkomen dat de eigen plannen doorslaggevend door de vijand dan wel door het zich voordoen van onverwachte omstandigheden zouden worden doorkruist.

Deze drang naar veiligheid mag evenwel nooit leiden tot een overdreven voorzichtigheid of een automatisch vermijden van elk risico.

Ook dit grondbeginsel is in de Gevechtshandleiding niet als afzonderlijk punt opgenomen. Het is evenwel terug te vinden in de verklarende tekst van punt 3f, tweede alinea (vrijheid van handelen).

8. *Surprise.*

Verrassing is een machtige factor in het gevecht en haar uitwerking op het moreel kan zeer groot zijn. Aan de ene kant moet alles in het werk worden gesteld om de vijand te verrassen, aan de andere zijde moeten maatregelen worden genomen ter voorkoming van verrassing door hemzelf.

Door een goed toepassen van dit beginsel kunnen resultaten worden verkregen, welke in geen verhouding staan tot de aangewende krachten en middelen. Het kan zelfs voorkomen dat, bij een gunstige ligging van de andere factoren, de verrassing de doorslag kan geven. Deze kan op verschillende wijzen zowel strategisch, tactisch als technisch worden verkregen. De elementen zijn geheimhouding, versluiering, originaliteit, vermetelheid en snelheid.

Punt 3g, Gevechtshandleiding:

„Bij elke gevechtshandleiding moet naar verrassing worden gestreefd.”

9. Co-operation.

Samenwerking is gebaseerd op teamgeest, welke slechts kan worden bereikt indien de wil tot samenwerking op elk niveau aanwezig is. Zij vindt haar culminatiepunt in een samenwerken van alle onderdelen om een maximum aan gezamenlijke inspanning te bereiken.

Punt 3h, Gevechtshandleiding:

„Voor het bereiken van het gevechtsdoel is een innige samenwerking tussen de verschillende wapens onmisbaar.”

De toenemende onderlinge afhankelijkheid van de samenstellende delen van het militaire apparaat: staven, wapens en diensten zal het nodig maken de verklarende tekst bij dit punt in die zin uit te breiden dat deze samenwerking niet alleen tot de wapens wordt bepaald.

PIONIERS OVERZEE

In Februari 1950 kan de uitgaaf worden tegemoet gezien van het Herinneringsboek van het Bataljon Genietroepen der C-Divisie „7 December” getiteld:

PIONIERS OVERZEE.

Dank zij de spontane medewerking van het gehele Bataljon door het inzenden van kopij, foto's en gegevens is een boekwerk ontstaan, dat het leven en werken van dit Genie-bataljon in Indonesië in al zijn schakeringen vastlegt.

Mede zijn vele pagina's gewijd aan pionier-technische beschouwingen, die een duidelijk beeld geven van de opge-

dane ervaringen. Pioniers overzee is uitgevoerd op driehonderd pagina's kunstdrukpapier en gebonden in een prachtband met gouden opdruk. Het bevat 280 foto's en ruim 75 tekeningen en kaarten.

De prijs per exemplaar bedraagt f 7,-.

Inschrijvingen te zenden aan de Kapitein der Genie G. A. Brouwer, Wildhoeftaan 18, 's-Gravenhage, aan wie genoemd bedrag per postwissel of per giro (gironummer 373698) kan worden overgemaakt.

Inschrijvingen vóór 15 November 1949.

Inzending van artikelen en honorarium

Wij verzoeken aan onze medewerkers artikelen uitsluitend in machineschrift in te zenden en als dat bij uitzondering niet mogelijk is, in manuscripten namen en plaatsnamen duidelijk te schrijven in blokletters. Voorts uitsluitend de officieel voorgeschreven afkortingen te gebruiken.

Tekeningen en schetsen uit te voeren in O.I. inkt, letters en cijfers zo groot, dat ze bij verkleining op kolombreedte ten minste 1 mm groot en dus leesbaar zijn.

Schetsen in kleuren kunnen niet worden opgenomen.

Het honorarium bedraagt f 5.— per afgedrukte bladzijde.

Bijdragen steeds zo spoedig mogelijk in te zenden en te adresseren: Redactie De Militaire Spectator, Zwarteweg 1, Den Haag, zonder bijvoeging van persoonsnamen.

DIRECTIE.

DE TAAK VAN DE INFANTERIE ¹⁾

door G. J. VAN BUUREN, *Luitenant-Kolonel der Grenadiers.*

In het moderne leger vordert de Infanterie nog steeds het grootste contingent van de lichte. Werd zij vroeger reeds met de weidse naam „Koningin van het slagveld” betiteld, ook in de tweede wereldoorlog heeft zij deze titel voor zich opgeëist.

Naast alle andere wapens heeft zij haar plaats als hoofdwapen onverzwakt gehandhaafd. Hoe belangrijk de rol ook moge zijn, die de andere moderne wapens op het slagveld spelen, de infanterie is het, die uiteindelijk de overwinning bevecht en voltooit. Haar zusterwapens bereiden voor, banen de weg; zij is het echter, die de gebaande weg benut, uitbuit en in onmiddellijk contact met de vijand zijnde, met hem afrekent.

Velen hebben in wereldoorlog II, die immers — vergeleken met de voorafgaande — op een zo geheel verschillende wijze scheen te worden gevoerd, gedacht dat de infanterie veel van haar belangrijkheid zou hebben ingeboet en dat zij voortaan slechts een ondergeschikte rol zou hebben te vervullen. Niets is echter minder waar gebleken. Laat ons dit nagaan.

In de laatste phase van de wereldoorlog 1914—1918 werd de betekenis van de infanterie vooral onder invloed van de langdurige stellingoorlog nog slechts gering geacht. De nieuwere, mechanische wapenen eisten toen reeds aller aandacht op. Had aanvankelijk de infanterie dank zij haar moderne uitrusting met lichte en zware mitrailleurs — niet voor niets de pest van het slagveld genoemd — wijd en zijd haar oude roem gehandhaafd, het vastlopen van de bewegingsoorlog in stelsels van loopgraven had deze roem spoedig getemperd. De infanterie bleek onmachtig een beslissing te forceren en alle hoop was gevestigd op verbeterde artillerie en op de nieuwe „tank”.

De verbluffende successen, die deze wapens ook metterdaad behaalden en die eindelijk de in loopgraven verstarde oorlog weer in beweging brachten, waren zeker aanleiding de in wezen grote betekenis van de soldaat te voet uit het oog te verliezen. Men kwam er dan ook toe de infanterie als tweede rangs wapen te beschouwen en zag geheel voorbij aan het feit, dat ook toen de belangrijke inlichtingen, waarop uiteindelijk elke legercommandant zijn plannen moet baseren, te danken waren aan de infanterie-verkenningen en vooral aan het feit, dat het, na het baanbrekend werk van de artillerie en de tanks, ook toen nog de infanterie was, die met ongelooflijke moed en volharding, vol doodsverachting de overwinning bevocht.

In de periode, die ligt tussen de wereldoorlog 1914—1918 en 1939 gingen enkele buitenlandse legerspecialisten onder invloed van de geweldige vlucht van de luchtvaartontwikkeling, met hun mechanisering van het moderne leger nog een stap verder en huldigden een theorie, die er in het algemeen op neer kwam, dat het land leger maar beter geheel kon worden afgeschaft en vervangen door een luchtleger. Volgens hen kon in een toekomstige oorlog wel volstaan worden

¹⁾ Vrij bewerkt naar een artikel van Arthur Bryant „The new Infantryman”.

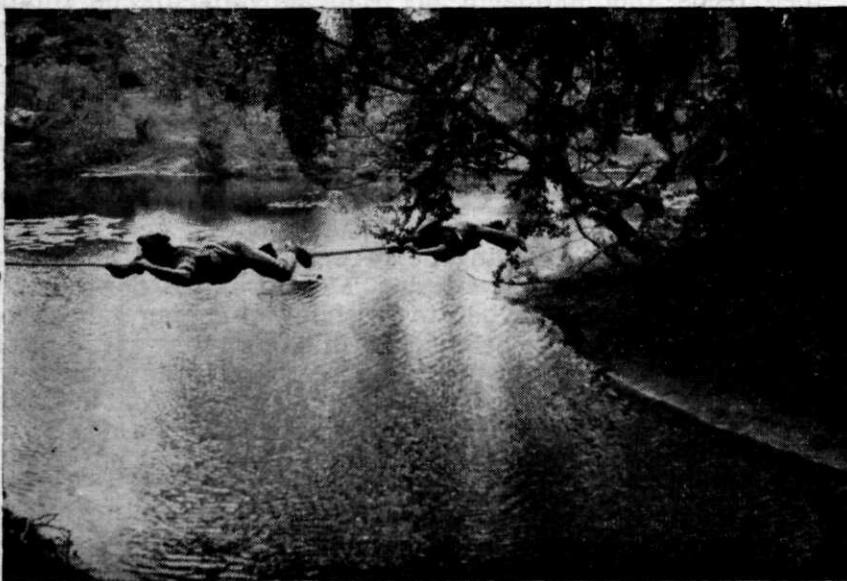
met een groot luchtleger, waarbij dan de in ontwikkeling zijnde bombardementsvliegtuigen de zware artillerie zouden vervangen.

De onhoudbaarheid van deze theorie, die onder meer werd voorgestaan door de Generaal Douhet, is in de afgelopen oorlog, met zijn enorme en verschikkelijke bombardementen tot aan de laatste dagen voor de capitulatie van Duitsland in 1945, wel duidelijk gebleken.

Het Duitse leger bewoog zich in het begin van de Tweede wereldoorlog met ongehoorde snelheid door Europa en boekte het ene succes na het andere. Het had er de schijn van dat het onoverwinnelijk was, omdat het de overmacht in wapens en uitrusting had.

Na de nederlaag in Duinkerken werd in Engeland aan de hand van de geleerde lessen een nieuw leger opgebouwd, waarvan men verwachtte, dat het alleszins opgewassen zou zijn tegen het Duitse leger. Dat nieuwe leger omvatte tevens een nieuwe infanterie, bij de opbouw waarvan werd uitgegaan van het principe, dat geen soldaat zou worden ingezet, die niet volledig voor zijn taak berekend was.

In 1945 en 1946 hebben wij op een der Engelse cursussen het voorrecht gehad enige voordrachten te horen van de bekende Engelse oorlogscorrespondent Arthur Bryant¹⁾ over de opleiding van die nieuwe infanterie en over de eisen, die aan de nieuwe infanterist werden gesteld, dezelfde infanterie dus, die na haar training er in geslaagd is de Duitse weermacht met succes te bevechten op de Afrikaanse, Italiaanse en Franse slagvelden. Uit deze voordrachten hebben wij de kernpunten genomen als richtsnoer voor dit artikel.

Afb. 1

¹⁾ Het is van belang op te merken, dat de oorlogscorrespondent Arthur Bryant niet alleen correspondent was, maar dat hij in alle delen van het militaire vak doorkneed was, zodat hij als een der meest gezaghebbende bronnen mag worden beschouwd.

Afb. 1, 2, 3 De volwaardige infanterist kan slechts worden gevormd in een langdurige op de praktijk afgestemde opleiding

Afb. 2

Afb. 3

De Engelse legerleiding is na de nederlaag in Duinkerken overgegaan tot een nieuwe, psychologisch verantwoorde methode voor de training van de infanterist. Zelfstandigheid, initiatief, verantwoordelijkheidsbesef en een „teamspirit”, welke leidde tot een ongekend gemeenschapsgevoel, waren de elementen, die de moderne infanterie in staat moesten stellen gevechten te winnen.

Vanzelfsprekend is het, dat de opleiding van technici vele weken, of zelfs maanden, in beslag neemt. Maar voor velen is het misschien niet zo vanzelfsprekend, dat ook de opleiding van de infanterist zoveel tijd kost. Weliswaar kan hij de voor hem zo noodzakelijke gevechtstechniek betrekkelijk spoedig onder de knie krijgen, doch deze gevechtstechniek is niet het enige wat hij nodig heeft. Tegenwoordig moet de infanterist veel meer kunnen doen dan alleen vechten en daarom is met zijn opleiding ook veel meer tijd gemoeid dan ooit tevoren.

De moderne infanterist is een van de veelzijdigst geschoolde militaire vaklui. Hij moet een aanzienlijk aantal wapenen kunnen hanteren en ze weten te gebruiken bij gevechten op korte afstand, waarbij de kleinste fout of technische hapering zich onmiddellijk ernstig wreekt. Wie dan ook een goed begrip heeft van wat allermeeft van de infanterist en vooral van de infanteriecommandant gevraagd wordt, zal begrijpen dat de volwaardige infanterist slechts kan worden gevormd in een langdurige op de praktijk afgestemde opleiding. Denken wij slechts aan punten als maskering en waarneming. Een infanterist moet vooral op dit laatste gebied een hoogte bereiken, welke ver uitgaat boven die van elk ander wapen. Aan zijn waarnemingsvermogen moet zich bovendien een terreinkennis paren, welke maanden en langer vordert voor hij ze onder de knie heeft (zie afb. 1, 2 en 3).

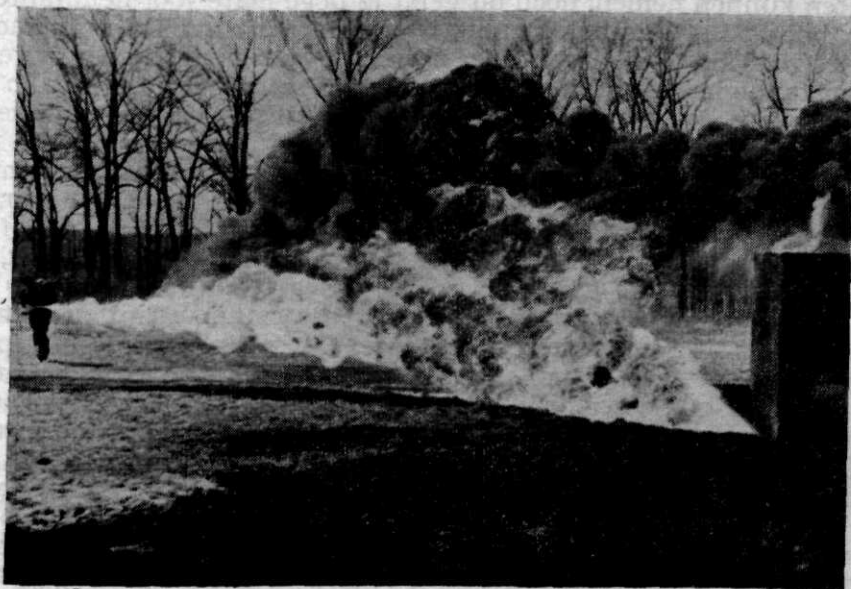
Zijn handwerk is niet eenzijdig, zoals dat van de artillerist of de seiner, maar integendeel veelzijdig.

Afb. 4

Afb. 5

Afb. 6

Afb. 4, 5, 6 De infanterist moet onbeschermd de vijand tegemoet. De onverbiddelijke noodzaak doet zich voor, elke dekking te verlaten

De infanterist moet zich kunnen ingraven met schop en houweel, moet in de duisternis in de grootste stilte patrouillediensten verrichten, moet mijnenvelden en prikkeldraad kunnen overwinnen, loopgraven bezetten, in de aanval tenslotte de vijandelijke stellingen bestormen of zich verdedigen tegen aanvallende tanks of duikbomwerpers. Dit alles is het dagelijks of nachtelijk werk van de infanterist.

Beschouwen wij in dit verband eens het kiezen van gevechtsofstellingen. Zeker aan de geschutsofstellingen bij de artillerie worden tactisch en technisch hoge eisen gesteld, doch eventuele kleine fouten hebben betrekkelijk weinig invloed. Bij de infanterie vereist het kiezen van een gevechtsofstelling een grote terreinkennis en een diep tactisch inzicht. De factoren, waarmede de infanteriecommandant rekening moet houden, zijn ontelbaar.

Doch er is meer. De infanterist blijft niet achter dekking; hij moet onbeschermd de vijand tegemoet. Iedereen voelt aan, wat dat betekent. Elke dekking, hetzij gezichts- of vuurdekking geeft de enkeling morele steun. Bij de infanterie doet zich echter juist steeds op het moment, wanneer het gevecht op zijn hevigst is, de onverbiddelijke noodzaak voor, elke dekking te verlaten om zijn vijand tegemoet te treden, juist nog zoals vroeger in de middeleeuwen, met het blanke wapen. (Zie afb. 4, 5 en 6). Dit vraagt van de infanterist een wil, een ontombare wil tot overwinnen, naast zelfstandigheid en persoonlijke moed en vooral van de commandanten, koelbloedigheid en tactisch inzicht, gepaard aan grote terreinkennis. Elke militaire commandant moet bliksemsnel besluiten kunnen nemen, doch dit geldt in hoge mate voor de infanteriecommandant. Bij geen enkel ander wapen doen zich zulke onverwachte situaties voor als bij de infanterie. Situaties, waarbij zelfs geen afwegen van omstandigheden meer mogelijk is, maar waar het aankomt op het aanvoelen van de toestand en het daarop handelen en juist handelen. Denk voorts eens aan de patrouillecommandant, die een moeilijke verkenning uitvoert. Wat een zelfbeheersing, wat een plichtsbesef, moed en doodsvreze moet deze opbrengen naast het fijne gevoel voor het aftasten van de situatie. Bij zulke commandanten komt initiatief tot volle ontplooiing. Wij denken hier nog aan infiltratie, de tactiek, die menig aanvallende in de afgelopen wereldoorlog toepaste. Op grond van de ingekomen inlichtingen wikt en weegt de commandant de kansen. Hierbij is het de infanterie die het fijne, tot in finesses uitgestippelde spel te spelen heeft en, althans in de meeste gevallen, de weg voorbereidt en uiteindelijk ook de voltooiing voor haar rekening neemt. Niet gaarne zouden we zeggen dat de soldaat bij de andere wapens geen moed en taaiheid aan de dag behoeft te leggen, dat de bemanning van het gevechtsvliegtuig niet onverschrokken is, maar zij heeft toch nog die omschansing, die vliegtuigromp om zich heen en voelt zich door de ervaring in de „kist” even thuis als op de grond. Stel daar tegenover echter de taak der parachutisten, waarvoor merendeels toch ook infanteristen worden gebruikt.

Uit dit alles blijkt wel welke hoge eisen aan de infanterie-opleiding in onze tijd moeten worden gesteld.

De hoofdtaak van de infanterie in het gevecht is en blijft toch steeds het benaderen en daarna vernietigen van de vijand. Of de oorlog nu offensief of defensief wordt gevoerd, in beide gevallen heeft de infanterie

Afb. 7

Afb. 8

Afb. 7, 8 Voor het verkrijgen van vuuroverwicht is de infanterie aangewezen op een tactisch gebruik van haar eigen vuurkracht en die van de haar steunende wapens

hetzelfde te doen nl. gevechtsaanraking met de vijand te verkrijgen. Hoe dit geschiedt is een kwestie van infanterietactiek en dit valt uiteraard buiten het kader van dit artikel.

„De infanterie is,” volgens één uitspraak van Generaal Paget, „in de veldslag hetzelfde, wat de scherpe snijkant aan een vlijmscherp mes is.” Hoe beter dit wordt beseft en hoe meer aandacht men besteedt aan de scherpste van die snijkant, des te effectiever en minder kostbaar de overwinning voor de aanvaller zal zijn. Degene, die overwinnaar wil worden moet de strijd op leven en dood aangaan; doet hij dit niet, dan zal de vijand ofwel hem neerslaan, of ontsnappen.

De infanterie moet dus in staat worden gesteld om naar voren te gaan; en de voorwaarde daarvoor is „vuuroverwicht”. Voor het verkrijgen van dit vuuroverwicht is zij aangewezen op een tactisch gebruik van haar eigen vuurkracht en die van de haar steunende wapens. (Zie afb. 7 en 8). Is de infanterie ondanks perfecte training niet in staat voorwaarts te gaan, dan is de vuursteun onvoldoende; er is dan geen vuuroverwicht. De tactiek van vuur en beweging, die er op berust, telkens voorwaarts te gaan, wanneer eigen vuur de vijand neerdrukt, moet onveranderlijk tot in de kleinste onderdelen worden toegepast. Men mene echter niet, dat altijd een zware beschieting nodig is om vuuroverwicht te verkrijgen; er kunnen zich gevechtsmomenten voordoen, waarin een enkele geweschutter, een enkele man met handgranaten of een kleine groep vuuroverwicht kan verkrijgen op een groter vijandelijk onderdeel door een juist en handig afwisselend gebruik van vuur en beweging.

Dit is alleen mogelijk, wanneer er tussen de infanterist en zijn officieren en kader een nauwe en innige samenwerking bestaat, wanneer een in de praktijk beproefde *t e a m g e e s t* is gekweekt, die de basis is van een volkomen onderling vertrouwen.

Aangezien in de moderne oorlog verspreiding een „*conditio sine qua non*” is, zal er, zodra men eenmaal in het gevecht is, vaak geen tijd of gelegenheid meer bestaan voor het geven van orders, zodat de infanterist op eigen initiatief moet kunnen handelen. Het welslagen zelfs van de best voorbereide actie hangt af van de zelfstandige infanterist, van het peloton en de sectie. Onmiddellijk en snel handelen is noodzakelijk om het leven te behouden en plaatselijk succes te behalen. (Zie afb. 9).

Om in het nabijgevecht te kunnen winnen moeten de aanvallende infanteristen zonder aarzelen met al hun wapenen op de vijand afgaan. Daarom is het nodig, dat de infanterist, die geleerd heeft de aarzeling bij het voorwaarts gaan te overwinnen, bovendien de waarde beseft, die zijn eigen vuur heeft voor die groepen, welke tengevolge hiervan niet onder vuur zijn en dat hij deze aldus de grootst mogelijke steun verschafft, waarna hij op zijn beurt weer vuursteun zal ontvangen, zodra hij zich verder naar voren beweegt.

De infanterist moet derhalve boven alles in fysiek opzicht sterk en in geestelijk opzicht dapper zijn. Of hij nu tot een regiment infanterie behoort, of tot een pantser-infanterie-eenheid van een pantserdivisie dan wel tot de luchtlandingstroepen of tot de parachutisten, hij blijft infanterist, d.w.z. dat zijn plaats in het gevecht het dichtst bij de vijand is, de plaats van het grootste gevaar en de hevigste ontbering. Hij draagt zijn eigen wapenen en uitrusting, vecht soms dagen lang zonder

Afb. 9 Onmiddellijk en snel handelen is noodzakelijk

te slapen en te eten, leeft in natte kleding, in doorweekte of bevroren loopgraven temidden van lawaai, stank en afgrijzen en moet voldoen aan de hoogste eisen van bekwaamheid en uithoudingsvermogen.

Zonder geestkracht betekent hij niets.

Bij de verdediging moet hij stand houden, ook als zijn ganse natuur hem ertoe dringt zich over te geven. Bij de aanval moet hij zich een weg banen door de lijn, waarin zijn tegenstander van plan is hem tegen te houden en hij moet de zwakke plek van zijn tegenstander zoeken.

Alleen zijn geestkracht is in staat zijn aanvalsgaest levendig te houden. Hij is niet moediger dan de mensen van andere wapens en zal de laatste zijn om zoiets te beweren, maar hij heeft zijn moed meer nodig.

Arthur Bryant zegt dit zo juist in zijn artikel „The need of the Infantry”.

Een zeeman heeft zijn schip, de artillerist zijn kanon, de cavalariest zijn vechtwagen, maar de infanterist heeft alleen zijn geweer, zijn trots, zijn moreel.

In het gevecht hangt alles af van de zelfstandige soldaat, niet zoals op een schip van de kapitein. Hij is de hoogste, die zichzelf blijft, ook al is er niemand, die toezicht op hem houdt. Doet hij dit niet dan mislukt de beste opzet.

Het eerste probleem bij de opleiding is dus de infanterist een onzichtbaar harnas te geven van persoonlijke trots en moreel, dat tegen de vuurproef van het gevecht bestand is. In ons leger is dit steeds de taak van het regiment geweest en zo hebben wij een gezonde rivaliteit tussen de Grenadiers en Jagers. De Zeeuwen hadden hun 14e Regiment Infanterie, de Limburgers hun 2e Regiment enz. De regiments-

geschiedenis draagt veel bij tot het vormen van een goede geest en een hoog moreel. Alles wat nadelig zou zijn voor de moreel-vormende eigenschappen van het regiment, zou een fatale slag betekenen voor de gevechtswaarde van het leger.

Ook in de afgelopen oorlog, zoals in iedere oorlog, moest in laatste instantie de overwinning worden bevochten door de infanterie. „Het minst opvallende wapen van het leger”, zoals Veldmaarschalk Montgomery zich uitdrukte. „Toch kan men zonder haar geen veldslag winnen.”

In een oorlog, welke door een goede samenwerking van alle wapens gewonnen wordt, moet het succes tenslotte door de infanterie worden bevestigd. Zij is het enige wapen, dat werkelijk overal kan doordringen. De infanterie moet haar weg bevechten naar het doel en er doorheen. En tenslotte geen land is werkelijk overwonnen, tenzij het geheel in handen van het overwinnende leger is, hetgeen dus betekent, dat de vijand verdreven moet zijn uit ieder huis van iedere straat in iedere stad.

Dit is het laatste deel van de taak van de infanterist, want het is de infanterist, die voorwaarts worstelt met de hulp van artillerie, tanks, luchtmacht en eigen hulpwapenen.

De bewegingen van de infanterie vormen de maatstaf voor het succes; als zij voorwaarts gaan, winnen wij; en als zij teruggeslagen wordt verliezen wij. Al onze uitvindingen, al onze machines, al onze wapenen, al onze inspanningen zijn er op gericht, de man te voet, de infanterist, voorwaarts te doen gaan. De reden is eenvoudig genoeg, hij alleen immers kan het terrein bezitten. Ten spijt van alles, vermoeienis, vrees, wonden en zelfs de dood, is het de infanterist, die de moderne oorlog beheerst of zoals Veldmaarschalk Montgomery het uitdrukt: „In iedere oorlog hangt de overwinning in het laatste stadium af van de infanterie. Zonder haar is het onmogelijk een slag te winnen, zonder haar kan men niets doen. Niets.”

Hoezeer de wijze van oorlogsvoering ook mag zijn veranderd, of nog met de toekomstige wapenen zal veranderen, de rol van de infanterie is in wezen steeds dezelfde gebleven.

Indien het ooit nodig mocht zijn geweest het belang aan te tonen van een goede infanterie — een infanterie dus, die gebouwd is op de juiste fundamenten, t.w. een groot saamhorigheids- en verantwoordelijkheidsgevoel, een ijzeren discipline en een nauwgezette plichtsbetrachting, — dan moet de strijd in Europa en het Verre Oosten van de afgelopen oorlog, alsmede de huidige strijd en taak in Indonesië ons wel hebben overtuigd, dat aan de soldaat te voet, de infanterist nog steeds een uiterst belangrijke plaats toekomt, ook in het sterk gemechaniseerde leger van heden. De straatgevechten, waarbij om het bezit van iedere straat moest worden gestreden en de bittere gevechten tegen de guerilla's in Indonesië hebben even zo vele bewijzen geleverd voor de waarde van een goede infanterie.

Wanneer de taak van de infanterie zo wordt gezien als zij hierboven is afgeschilderd, moeten wij tot de conclusie komen, dat zij juist in deze afgelopen oorlog, dag en nacht in weer en wind strijdend en de overwinning bevechtend, heeft bewezen, dat zij nog steeds met recht de Koningin van het slagveld mag worden genoemd.

RICHTLIJNEN BETREFFENDE DE PATROUILLE UITRUSTING

door J. POSTMA, Kapitein der Infanterie KNIL

1. Kleding.

Gebleken is dat de KNIL schoen met puttees (halve) het beste voldoet.

De z.g. „Jungleboot” is zeer goed voor het gebruik langs gebaande wegen, in het bijzonder 's nachts, doch is niet geschikt voor de „jungle”. Het patrouilleren met „Jungleboots” over natte grond, vooral als men klimt of daalt, en over gladde kalistenen is zeer vermoeiend en inspannend.

De Australische en andere lederen schoenen zijn te zwaar, vooral bij moeraspatrouilles, waarbij ze constant nat blijven.

De KNIL schoen daarentegen is een product van tientallen jaren rimboe ervaring. De schoen behoort voorzien te zijn van de nodige kopspijkers. Patrouille schoenen moeten eerst ingelopen zijn. Puttees zijn, met het oog op afsluiting tegen bloedzuigers, verre te verkiezen boven enkelstukken en andere van de Geallieerde Legers afkomstige beenbekleding.

De jas dient in de broek gedragen te worden, teneinde de bloedzuigers beter te kunnen weren. Om dezelfde reden en om het krijgen van schrammen veroorzaakt door bamboedoeri en alang te voorkomen, moeten de mouwen neergeslagen worden gedragen.

Ook de broek dient daarom behoorlijk gesloten te zijn en mag geen scheuren of gaten vertonen.

2. Uitrusting en wapening.

Het *noodverband*, mits in behoorlijke staat, is een zeer belangrijk onderdeel van de patrouilleuitrusting, in het bijzonder bij acties. Het gebruik van een noodverband kan beslissen over „leven of dood”. Het moet zodanig medegevoerd worden dat het niet nat kan worden en onmiddellijk bij de hand is; het moet dus b.v. niet onderin de veldzak gestopt worden.

De *veldfles* moet bij de afmars gevuld zijn met slappe thee (goed gekookt water met een weinig thee). De beginneling drinkt veel te veel op patrouille. Elk rimboe soldaat moet zo spoedig mogelijk leren om aan het einde van de dagmars nog een restant thee in zijn veldfles te hebben. Dit is na enige patrouille-ervaring en met wat zelfbeheersing gemakkelijk te bereiken.

Te veel drinken verslapt en het gebruik van anders dan gekookt water brengt in de practijk een hoop ellende teweeg (dysenterie, typhus enz. met als gevolg het meedragen van zieken, vertraging van de patrouille waardoor de vivres ontijdig opraken, zodat bovendien honger wordt geleden).

De *koppel* moet, alvorens op patrouille te vertrekken, behoorlijk geïnspecteerd worden. Koppels welke niet volkomen in orde zijn, dienen

te worden verwisseld. Een defecte koppel is oorzaak van veel ongemak en moeilijkheden.

Elke soldaat behoort aan de koppel een *bindtouw* mede te voeren. Dit is een touw van 5 m lengte en \pm 2,5 mm middellijn (z.g. vistouw). Behalve voor het binden van gevangenen, kan het touw voor diverse andere doeleinden van groot nut zijn.

De *klewang* dient vlijmscherp te zijn, i.h.b. $\frac{1}{4}$ gedeelte vanaf de punt (de haren van de hand moeten hiermede geschoren kunnen worden). Na door de L.T.D. geslepen te zijn geweest, dient de klewang niet meer door een vijl te worden aangeraakt, behalve voor het wegnemen van bramen (rond bijlijpen). De klewang dient met een zacht slijpsteentje (blauwe kalisteen) te worden bijgescherpt. Het vakkundig slijpen van een klewang is een edele kunst, die alleen van de oudere soldaten kan worden geleerd. Behalve voor het gevecht mag de klewang alleen worden gebruikt voor het kappen tijdens de patrouillegang en ten behoeve van de bivakbouw. Dikke bomen mogen in geen geval met een klewang worden „omgehakt”. Ook mag hard hout niet met de marsabel worden bewerkt en de soldaat moet bij het kappen, grondig worden ingeprint stenen, ijzer enz. te mijden. Er moet op gelet worden dat de handlis — die bij het kappen om de pols is — geen inscheuringen vertoont. Bij het nalaten hiervan zouden ongelukken kunnen voorkomen.

De *munitie* en *handgranaten* dienen vooral bij actie van de beste kwaliteit te zijn. Handgranaten mogen onder geen voorwaarde aan de koppel worden gehangen.

3. Inhoud veldzak en broodzak.

Het verdient aanbeveling de inhoud van de veldzak (broodzak) waterdicht te verpakken (met gummizeiltje of binnenblik).

In de veldzak bevindt zich het minimum van hetgeen de soldaat nodig heeft om drie dagen — onafhankelijk van de trein — zonder bijfourageren te kunnen patrouilleren. In de broodzak bevinden zich de overige noodzakelijke artikelen, die echter b.v. om de marssnelheid te vergroten, kunnen worden achtergelaten in een marsbivak of bij de trein. Normaal worden eerst de vivres bij de trein opgebruikt. Eerst daarna mag de voorraad bij de man worden aangesproken, die echter bij de eerste de beste gelegenheid moet worden aangevuld; men weet immers nooit te voren wat de dag van morgen brengt en bij ontmoeting met de vijand moet men te allen tijde tot een rusteloze achtervolging kunnen overgaan.

De *poncho* is, zolang er geen groepszeilen worden verstrekt, onmisbaar.

Het is het enige uitrustingsstuk waarmede de soldaat in het bos een behoorlijk bivak kan maken. Even onmisbaar is de *klamboe*; welke vooral geen gaten mag vertonen. Gebrek aan klamboediscipline leidt tot malaria-infectie, welke dezelfde gevolgen kan meebrengen als de hierboven beschrevene bij het drinken van ongekookt water.

Als eetgerei is de *lepel* voldoende. Elk soldaat late vork en mes (niet het zakmes) als volkomen overbodig thuis.

Het meedragen van een geëmailleerde *mok* is zeer aan te bevelen. Het is niet aangenaam om na aankomst in het bivak een warm „kopje” koffie uit een aluminium veldfles te moeten drinken.

De KNIL *eetketel* is een patrouille-uitrustingstuk waarvan de lof niet genoeg bezongen kan worden. De Am. of Engelse eetketel is in het bos onbruikbaar omdat er niet in gekookt kan worden.

Een eetketeldekseel vol rijst is gelijk aan een dagvoorraad per man. Deze wetenschap is zeer praktisch t.a.v. het klaarmaken van de patrouille vivres of het uitdelen daarvan.

De *vivres* in de veldzak, moeten zich met het oog op het gewicht, tot de hoogstnoodzakelijke beperken. Het totale gewicht van drie dagen vivres in de veldzak bedraagt ± 3 kg.

Een *stuk waszeep* is onontbeerlijk voor de „grote was” op rustdagen. Het lopen in vuile kleren en vooral het gebruik van ongewassen sokken is zeer verkeerd.

De *onderhoudsmiddelen voor de wapening*, behoeven niet nader besproken te worden. Aanbeveling verdient deze in een blikje te verpakken. Een dun stukje gespleten bamboe met een oog aan het eind vervangt in het bos op een succesvolle wijze het invetkoord om de pompstok. Elke oudere soldaat weet in een ommezien zo'n nuttig instrument te maken.

Het *rookgerei en de lucifers* moeten in een handig blikje verpakt worden. Dit zal veel teleurstelling voorkomen. Doet men dit niet dan is een regenbui of een duik in een moeras voldoende om verder de gehele patrouille naar een rokertje te blijven smachten. Droge lucifers zijn een levensvoorwaarde. Zonder deze kan een soldaat geen vuur maken, niet koken en moet hij dus honger lijden. Aanstekers zijn ook te gebruiken.

Het medenemen van een eenvoudig *stel veters* kan veel narigheid voorkomen.

Aangezien het zeer aangenaam is om na een dag in de regen te hebben gelopen in het bivak droge kleren te dragen en het bovendien zeer belangrijk is voor de gezondheid moet ieder man *1 tricothemd* en *1 onderbroek* in zijn veldzak hebben, (natte kleren worden dan bij een vuurtje gedroogd). Het slapen met natte kleren aan kan noodlottig zijn voor de gezondheid.

Goede sokken zijn, zoals elk infanterist uit ervaring weet, noodzakelijk om het stuklopen van de voeten te voorkomen.

Muskietenolie behoort te worden gebruikt door de wachthebbenden en de posten. Deze moeten immers een deel van de nacht buiten de klamboe doorbrengen (malaria).

De *tandoe* scheidt in moerassen en natte terreinen de enige mogelijkheid tot een goede nachtrust. Hiervoor kan het zeil van het veldbed worden gebruikt. Beter is echter een sarong van stevige lichte stof. Het maken van een goede ligplaats met een tandoe of sarong kan van elke oudere soldaat geleerd worden. In droge patrouillegebieden kan een ligmatje, uitgespreid op een laag bladeren, de tandoe met succes vervangen. Ook is het ligmatje lichter van gewicht.

Een *extra jas en broek* zijn van groot voordeel, vooral bij langere patrouilles.

Gymnastiekschoenen zijn zeer prettig voor het gebruik in het bivak. Ook worden ze gebruikt voor speciale opdrachten 's nachts.

Een *handdoek met toiletartikelen* behoeven geen nadere toelichting. Over het *slijpsteentje*, dat in de bovenloop van elke bergrivier te vinden is (advies van de oudere soldaat) is reeds het nodige gezegd.

Extra schoenen zijn nodig bij langdurige patrouilles, zeker als deze

voeren door karang (kalkgebergte). Nieuwe schoenen kunnen beter thuis gelaten worden. Deze moeten in het garnizoen eerst ingelopen worden.

Aangezien het in het gebergte onaangenaam guur en koud kan zijn, is het noodzakelijk bij patrouilles daarheen *een lichte deken* mede te nemen.

4. Extra uitrusting bij de man.

Het spreekt vanzelf dat de Groepscommandant en het overige kader *kompas, kaarten* etc. extra meenemen.

Een *electr. zaklantaarn* per 3 man is het minimum. Men onderschatte het gemak niet, als men b.v. 's nachts bivak moet maken of zich in het donker door het bivak moet verplaatsen.

Een *al. kookpan* (licht gewicht) per groep kan gemakkelijk zijn voor het gemeenschappelijk koken van rijst bij troepen die minder routine bezitten in het individueel koken (jonge KL). Echter betekent dit weer een extra last en is het in het algemeen beter de pan maar thuis te laten.

De 4 *obors* zijn daarentegen wel zeer noodzakelijk. Zij dienen o.a. bij het nachtelijk omsingelen van huizen. Zij moeten door de soldaat gedragen worden en niet door de trein. De obors, bestaande uit een dik ijzerdraad met een omgebogen uiteinde. Om de draad is zo dik en stevig mogelijk jute gebonden. Dit geheel is in een metalen (zinken) koker geschoven met een lengte van ± 30 cm en een middellijn van ± 4 cm m.d.v. dat het haaksgebogen einde van de draad naar boven wijst. De koker wordt afgesloten door een busvormige dop met een overslag van ± 7 cm.

De koker wordt geheel gevuld met petroleum, zodat de jute goed doordrenkt is. Opzij van de koker zijn een paar ogen aangebracht.

5. De uitrusting bij de trein.

Het voornaamste onderdeel hiervan zijn de *petroleumblikken*. Deze moeten goed worden afgesloten door een deksel, met een rand van 10 à 12 cm hoogte. Het verdient aanbeveling de blikken te verven.

Om de blikken wordt een eenvoudige rottan draagsingel gevlochten.

Zware lasten geven vertraging in de mars, zieke dragers of erger.

Het is daarom in het belang van de marsvaardigheid en de verpleging van de troep de dragers niet te zwaar te belasten. Een draaglast mag derhalve niet zwaarder zijn dan 20 kg (in twijfelgevallen de weegschaal er bij halen).

De inhoud van de zes blikken per groep bestaat uit:

1 blik voor patrouillecommandant

1 blik met verbandmiddelen

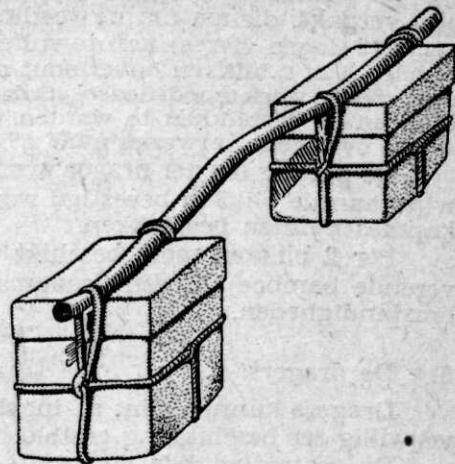
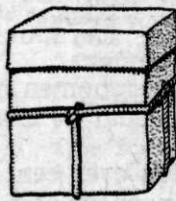
1 wachtzeiltje, 1 zeiltje voor de post, zeiltjes voor de dragers, extra onderh. middelen wapening, 1 tandoe voor gewonden, 1 of meer flessen petroleum, 4 petr. lampen, 1 groepstouw, 1 bijl, melk, suiker, katjang idjoe enz. Voedingen uitrusting dragers.

Bovendien wordt per drager 1 parang medegevoerd.

Een der blikken is het z.g. thee-blik. Het is voorzien van een ijzeren hengsel en dient om water (thee) te koken voor de gehele troep.

Afb. 1

Afb. 2

Bovenstaande blikken zijn bestemd voor de trein van een groep, die 3 dagen vivres in de veldzak heeft.

Gaat de troep voor langer dan drie dagen uit, dan zijn dus extra blikken met vivres benodigd.

De wachtzeiltjes enz. worden vervaardigd door een stuk keper waterdicht te maken. Dit kan o.a. geschieden door dit een dag en nacht te drenken in lijnolie (half gekookt, half ongekookt) en het 3 dagen achtereenvolgens buiten de zon te laten drogen. Wanneer dit zeiltje dan nog goed doorrookt wordt, heeft men een mooi stuk waterdicht stof verkregen. Momenteel wordt gezocht naar een andere methode om waterdichte stof te kunnen maken. Slagen de proeven dan zal nader bericht worden gezonden.

Het medevoeren van een tandoe voor gewonden is alleen nodig, indien de troep zelf niet over tandoes beschikt.

De flessen petroleum behoren met rottan te worden omvlochten, teneinde breken te voorkomen. Deze petroleum dient uitsluitend voor de lampen en niet om er vuurtjes mee aan te steken. Derhalve dienen deze flessen (en het verbandblik) in bivak bij de slaappleats van de patrouillecommandant te worden gedeponeerd.

De petroleumlampen moeten zo licht mogelijk zijn en bij regen kunnen blijven doorbranden.

Het groepstouw wordt buiten aan een der blikken gebonden. Op deze wijze is het steeds onmiddellijk bij de hand. Beter en betrouwbaarder dan het groepstouw is een stuk rottan dat meestal in het bos op momenten dat het nodig is gekapt kan worden.

Bij elke groep is een bijl, om eventueel (b.v. bij het overtrekken van een smalle snelstromende rivier) een boom om te kappen. Dat mag niet met de klewang gebeuren. Ook de bijl wordt buiten aan het blik gebonden.

De koffie, thee, suiker, melk enz. welke behoorlijk in blikjes moeten zijn verpakt, dienen om de voeding, die de groep in de veldzak medevoert (3 dagen vivres) aan te vullen en te verbeteren. Het is zeer aan te bevelen 1 of 2 blikken havermout mede te nemen; alsdan heeft de groep nog voor 1 week noodvoedsel. Ook voor de dragers dient de nodige voeding en in de blikken te worden verpakt. Ten aanzien van de dragers wordt overigens verwezen naar pt 5 hieronder.

De parang die per drager wordt medegenomen moet op een handige wijze aan de blikken bevestigd worden, zodat de dragers steeds over dit kapmes kunnen beschikken.

Per 2 blikken moet beschikt worden over een pikolan (een brede, verende bamboe) of een draagmand, naar gelang van de plaatselijke omstandigheden.

5. De dragers.

Dragers kunnen zijn: a) ingehuurde koelies; b) gestraften, die zich vrijwillig ter beschikking gesteld hebben.

De gestraften hebben recht op een bepaald rantsoen en kleding. Het is in het belang van de patrouille dat alle aandacht wordt besteed aan de gestraften. Zij behoren qua uitrusting te beschikken over een eetlepel, een veldfles, kleding, schoenen (zeker bij moeraspatrouilles en in het karanggebergte) een zeiltje, een stuk zeep enz. Ook is de parang onontbeerlijk.

Het doen dragen van extra uitrustingsstukken van militairen door de gestraften, moet met kracht worden belet.

6. Slot.

Bovenstaande „Richtlijnen” zijn gebaseerd op de practijk, aangepast aan de naoorlogse omstandigheden en zijn bedoeld voor patrouilleren in de rimboe.

De toepassing daarvan zal de paraatheid en mobiliteit van de troepen in hoge mate bevorderen en de uitoefening van onze taak, het handhaven van orde en rust, in belangrijke mate meer efficient maken.

BIJLAGE I.

DE PATROUILLE UITRUSTING

A. BIJ DE MAN.

KLEDING.	1 pet	1 stel puttee's
	1 groene jas	1 pr. KNIL schoenen
	1 groene broek	

UITRUSTING EN

WAPENING.	1 noodverband	1 klewang
	1 gevulde veldfles	1 handgranaat
	1 koppel	1 brenmagazijn
	1 bindtouw	
	Per geweer	50 patronen
	per owen	5 houders
	per pistool	3 houders
	per bren	10 magazijnen (1 per man)
	per mortier	vast te stellen door opdrachtgever
	per granaatgeweer	5 granatencompleet

INHOUD VELDZAK 1 poncho
1 klamboe
1 lepel
1 mok
1 eetketel KNIL
3 dagen vivres (1½ kg. rijst + zoals vis, thee)
1 stuk waszeep
onderh.-middelen wapening
1 blikje met rookgerei en lucifers
1 pr. veters
1 stel ondergoed
2 pr. sokken
1 fl. muskietenolie

IN DE BROODZAK 1 tandoe
1 jas en broek
1 pr. gymn. schoenen
1 handdoek
1 stel toiletartikelen
1 slijpsteentje

BIJ LANGDURIGE PATROUILLES

1 pr. extra schoenen

BIJ PATROUILLES IN GEBERGTE

1 lichte deken

BOVENDIEN PER GROEPSGDT EN/OF OVERIGE KADER

1 kompas
1 kijker
kaarten
1 horloge

opschrijfboekje met potlood
geld
c.q. seinpistool met patronen

B. PER 3 MAN

1 el. zaklantaarn met res.batterijen lampjes

**C. PER GROEP
BIJ DE GROEP**

1 al. kookpan (facultatief)
4 obors

BIJ DE TREIN

6 blikken met deksels
1 of meer fl. met petroleum
3 pikalons of draagmanden
1 bijl
1 verbandblik c.q. met extra kinine
1 groepstouw
4 petroleumlampen (klein licht model)
1 zeil voor de wacht — zeil voor de post

N.B. Voor langdurige patrouilles moeten per onderdeel extra blikken, pikalons (draagmanden) petroleumflessen en kininetabletten meegevoerd worden en daarna ook gereedstaan.

VECHTWAGENBESTRIJDING IN DE VERDEDIGING OP DIVISIE-NIVEAU

door, E. R. d'ENGELBRONNER, *Kapitein der Infanterie KNIL*
J. G. H. VAN MARLE, *Kapitein der Artillerie KNIL*
H. HEFFENER, *Kapitein der Artillerie KL*

A. INLEIDING.

Teneinde een duidelijk beeld te geven van de vechtwagenbestrijding in de verdediging zullen eerst de middelen in beschouwing worden genomen waarover een divisiecommandant kan beschikken; vervolgens zal worden nagegaan door welke overwegingen deze commandant tot de grondslag van zijn pantserafweerplan kan worden gebracht; om ten slotte aan te geven hoe dit plan wordt opgebouwd en welke coördinatie daarvoor noodzakelijk is.

B. MIDDELEN.

Deze kunnen worden gegroepeerd in actieve en passieve middelen, waarbij eerstgenoemde bestemd zijn om vijandelijke vechtwagens te vernietigen, dan wel min of meer ernstig te hinderen (al dan niet uit een oogpunt van zelfverdediging), terwijl de passieve middelen kunnen worden benut om vijandelijke pantsereenheden te vertragen (in het gunstigste geval tot stilstand brengen) of in een door de verdediger gewenste richting te leiden.

1. Actieve middelen.

a. *Automatische infanterie-vuurwapenen.*

Op het eerste gezicht lijkt het eigenaardig om deze wapenen onder de actieve middelen te rangschikken. Zij hebben immers geen directe invloed op de bestrijding van vechtwagens. Indirect spelen zij echter wel hun partij mede in het orkest van de pantserafweer. Door hun vuur dwingen zij de bemanning om de torens te sluiten (to close down) en op deze wijze bemoeilijken zij de gevechtsleiding van de vijandelijke vechtwageneenheden.

Voorts vinden deze wapens een belangrijke taak in de bescherming van andere vechtwagenbestrijdingsmiddelen zoals het pantserafweergeschut (vooral het gemotoriseerde), de lichte pantserafweerwapenen en tevens in de bewaking van kunstmatige hindernissen.

b. *Lichte en middelbare pantserafweerwapenen.*

Hieronder kunnen worden verstaan de organiek bij de lagere infanterie-onderdelen ingedeelde wapens, welke tot hoofdtaak hebben de bestrijding van vechtwagens met dien verstande dat zij in feite bestemd zijn voor de zelfbeveiliging van genoemde onderdelen.

Dit neemt overigens niet weg dat deze middelen, uitsluitend door het feit dat zij in bepaalde terreingedeelten zijn opgesteld, vanzelf medewerken aan de vechtwagenbestrijding in het hogere verband.

Momenteel vinden wij in de Engelse (Nederlandse) en Amerikaanse

organisatie de volgende pantserafweerwapenen in peloton, compagnie en bataljon:

Organisatie	Peloton	Compagnie	Bataljon
Engels (Ned.)		Granaatwerper tp (PIAT) ¹⁾ (drie)	6 cmtp (zes stukken)
Amerikaans	Rocket Launcher (BAZOOKA) ¹⁾	Recoilless Gun 57 mm (drie stukken)	Recoilless Gun 75 mm (vier stukken)

Het ligt niet in de bedoeling van deze verhandeling om diep in te gaan op het technisch vermogen van de wapens. Toch is het noodzakelijk hierop te wijzen indien deze kunnen leiden tot een ingrijpen in de tactiek. In dit verband moet worden opgemerkt, dat zowel het doorslagvermogen van de 6 cmtp als dat van de PIAT momenteel als onvoldoende dient te worden aangemerkt. Een reden om niet te optimistisch te zijn ten aanzien van de zogenaamde „effectieve drachten” van deze wapens.

Ervaringen in de laatste wereldoorlog hebben voorts geleerd dat de stelling: „Het eerste schot moet raak zijn” voor bijna alle specifieke pantserafweerwapenen, ook voor de gemotoriseerde pda, een absolute vereiste is. Een eenmaal ontdekt wapen is na het afgeven van een tot drie schoten praktisch ten dode opgeschreven. In zijn boek „War as I knew it” zegt Generaal Patton: „Plaats deze wapens zo, dat zij niet verder kunnen zien of kunnen worden gezien dan hun dodelijke anti-tank dracht”.

Een en ander geldt in mindere mate voor de gemechaniseerde pantserdoelartillerie, aangezien dit kanon na het afgeven van enkele schoten gemakkelijker kans ziet zich uit de stelling terug te trekken om daarna wellicht uit een voorbereide reservestelling verder aan de pantserbestrijding deel te nemen.

En hiermede zijn wij tevens gekomen aan:

c. *Zware pantserafweerwapenen.*

In onze huidige organisatie, afgeleid van de Engelse, kennen wij op divisie niveau het Regiment Pantserdoelartillerie (Rpda) bestaande uit: Twee afdelingen gemotoriseerde (pda, mot)

Twee afdelingen gemechaniseerde (pda, mech) ²⁾

Elke afdeling bestaat uit drie batterijen à vier stukken 17-pr.

Zoals bekend zetelt het verschil tussen beide typen uitsluitend in de tractie, welk technisch verschil evenwel van overwegende invloed is op het tactisch gebruik. De gemotoriseerde wordt getrokken en heeft daar-

¹⁾ Ook bij andere onderdelen van het bataljon, zoals verzorgings- en verbindingspeloton, mortierpeloton en carrierpeloton is, voor zelfbeveiliging, een aantal PsLT resp. BAZOOKA's ingedeeld.

²⁾ In de moderne Britse organisatie heeft men de splitsing in pda (mot) en pda (mech) doorgevoerd tot in de afdeling, waardoor de BrigC — indien pda bij zijn formatie is ingedeeld — automatisch over beide soorten beschikt en het samenspel tussen beide tot het uiterste kan worden doorgevoerd. Een en ander wordt in deze verhandeling niet nader uitgewerkt. Opgemerkt is nog dat het aantal van beide soorten binnen het raam van het regiment niet is veranderd.

door het nadeel dat zij moeilijker verplaatsbaar is dan de gemechaniseerde. Het gevolg hiervan is dat, waar deze laatste zich in het bijzonder leent tot een dynamische pantserbestrijding, de eerste van huis uit een vaste opstelling zal moeten krijgen en daardoor uitsluitend geschikt is voor een statische pantservedediging.

Dit, en tevens de eigenschap dat de gemotoriseerde vuurmond door haar lager silhouet gemakkelijker kan worden ingegraven en gecamoufleerd leidt er vaak toe deze te plaatsen in het gebied der voorbrigaden, terwijl in beginsel de gemechaniseerde vuurmond meer achterwaarts, dus in de diepte van de stelling, zal worden geplaatst teneinde de commandant in staat te stellen ook met betrekking tot zijn pantserafweer te reageren op onverwachte omstandigheden.

De ruggegraat van de pantserafweer wordt hierdoor de pda (mot) welke, kwetsbaar als zij is, verborgen moet blijven (silent guns) en niet mag vuren voordat 's vijands voornaamste vechtwagenaanval zich aftekent. De hoofdtaak van de pda (mech) in de verdediging is die van een mobiele reserve.

Een andere taak welke niet aan de pda (mot) kan worden opgedragen is het deelnemen aan voorbereide tegenaanvallen. De pda (mech) is hiervoor bijzonder geschikt.

Onder dit deelnemen aan voorbereide tegenaanvallen wordt verstaan:

Het beschermen van gereedstelling en startlijn te zamen met infanterieonderdelen en/of vuur van infanteriewapenen.

Het beschermen van flank(en) tijdens de tegenaanval zelf.

Consolidatie op het gevechtsdoel.

Zou het nog mogelijk zijn voor eerstgenoemde taak pda (mot) te gebruiken, het is wel duidelijk dat dit voor de uitvoering van beide laatstgenoemde uitgesloten is, aangezien de factor beweeglijkheid hier in het bijzonder op de voorgrond treedt.

Indien vechtwagens aan de tegenaanval hebben deelgenomen — hetgeen normaal het geval zal zijn — is het zaak deze wapens zo spoedig mogelijk na het bereiken van het gevechtsdoel te doen aflossen door pda. Vechtwagens moeten namelijk direct worden verzameld ter hergroepering, waarna hen doorgaans een andere taak wacht.

Zij nog vermeld, dat aan pda (mech)-onderdelen, aangewezen voor deelname aan een tegenaanval, slechts in de nabijheid van het verzamelgebied van de divisie-reserve in stelling kunnen staan. Dit neemt niet weg, dat andere stellingen kunnen worden voorbereid.

Eerder werd de uitdrukking „statische pantservedediging” gebezigd als antipode van de term „dynamische pantserbestrijding”. Moge hierdoor geen verkeerd beeld ontstaan ten aanzien van de wijze van optreden van de gemechaniseerde pda. Het zij duidelijk dat deze nooit rijdende vuurt. Het is dus geen Pantzerjäger, zoals deze in het midden van de vorige oorlog werd gebruikt. Ook de pda (mech) moet in stelling staan vóórdat de vijandelijke vechtwagens binnen vuurbereik komen.

Ten slotte nog dit: De gemechaniseerde pda mag nooit als vechtwagen worden gebruikt. Op het verschil van deze beide wapens wordt nader teruggekomen bij de behandeling van de vechtwagen als pantserbestrijdingsmiddel.

Tot besluit van deze beschouwing betreffende specifieke pantserafweerwapenen nog enkele voorwaarden waaraan de opstelling dezer wapenen moet voldoen:

Zij moeten speciaal vuur kunnen brengen op die terreingedeelten waarvan kan worden verwacht, dat zij door de vijand zullen worden gebruikt voor het optreden van vechtwagens, of zoals de Britten dit kernachtig noemen op de „killing ground”.

Dit geldt uiteraard allereerst voor de pda welke niet is bestemd voor zelfbeveiliging van infanterie en andere onderdelen.

Zij moeten zodanig worden opgesteld, dat de mondingsvlam zo goed mogelijk wordt verborgen voor eventueel achter de onder vuur te nemen doelen volgende vechtwagens (in defilade).

Dit leidt doorgaans tot enfilerende opstellingen, waardoor tevens het voordeel wordt verkregen van een betere vuuruitwerking op het dunnere zij-pantser van de doelen.

Wederzijdse steun. Hoewel de enkele vuurmond de vuureenheid is, moeten de wapens zodanig zijn opgesteld dat zij elkander twee aan twee kunnen beschermen (mutual support).

Diepte in de opstelling is een eerste eis voor het voeren van de verdediging in het algemeen. Zij geldt echter in het bijzonder voor de vechtwagenbestrijding.

Maskering en ingraving is voor alle behandelde typen noodzakelijk al geldt zij in mindere mate voor de pda (mech).

d. *Vechtwagens.*

In de huidige Amerikaanse organisatie vinden we geen pantserdoelartillerie binnen het raam van de infanteriedivisie. Men heeft daarvoor de vechtwagen in de plaats gesteld onder het motto „De beste bestrijder van de vechtwagen is de vechtwagen.” Momenteel bestaat nog een belangrijk technisch onderscheid tussen dit wapen en de pda (mech). Eerstgenoemde is in verhouding veel zwaarder gepantserd, terwijl de pda slechts beschikt over een dun gepantserde of zelfs geheel open toren. De techniek moet echter wel in staat worden geacht een pda te construeren, welke technisch gelijk en gelijkwaardig kan zijn aan de tot nu toe bekende vechtwagen en het is dan ook heel goed mogelijk dat men in Amerika tot de conclusie kwam: „Waarom zouden wij voortgaan met het bouwen van gemechaniseerde pantserdoelartillerie, indien alle taken welke aan dat wapen kunnen worden opgedragen even goed of zelfs beter kunnen worden uitgevoerd door de vechtwagen”?

Er is echter ook een tactisch verschil tussen beide wapens. De vechtwagen is bestemd om in nauw verband met de infanterie en/of met andere vechtwagens offensief op te treden. De pda daarentegen heeft tot hoofdtaak het vernietigen van vijandelijke vechtwagens uit een verborgen en zo goed mogelijk beschermde positie, dus uit een hinderlaag.

En nu de vraag: „Kan één en dezelfde eenheid beurtelings de vechtwagentaak en de anti-vechtwagentaak vervullen”? Met andere woorden: Kan het personeel zodanig worden opgeleid, dat het tegelijk „tank-minded” en „antitank-minded” wordt”?

De Amerikanen hebben gemeend deze vraag te kunnen oplossen door het offensieve element te leggen in het vechtwagenbataljon, ingedeeld bij de Infanterie Divisie en het meer specifieke element van be-

strijding van vechtwagens in de vechtwagencompagnie, ingedeeld bij het Infanterie Reglement.

Nu evenwel nog een andere zijde van het vraagstuk.

Het is wel zeker dat de strijd tussen pantser en projectiel nog niet is uitgestreden. Zouden twee tegenstanders uitgerust met hetzelfde type vechtwagen en met dezelfde soorten pantserafweermiddelen met elkander in conflict komen, dan zou al zeer spoedig door beiden worden gevraagd naar zwaardere kalibers.

De vechtwagen zal altijd een schootsveld van 360 graden moeten behouden wil hij aan zijn doel blijven beantwoorden; hij moet dus steeds over een toren kunnen beschikken. Het is evenwel niet uitgesloten dat de techniek (tijdelijk) niet in staat zou zijn zwaardere vuurmonden in een toren aan te brengen, waardoor men er dus (tijdelijk) toe zou moeten overgaan een zwaardere atvuurmond in het lichaam van de vechtwagen te monteren. Dit zou eigenlijk automatisch leiden tot een apart type: de gemechaniseerde pda.

In verband met al deze vraagpunten verdient het lezen van het boekje „Hard pounding” van LtCol COURT aanbeveling. De auteur, zelf een pantserbestrijdingsspecialist, meent o.a. dat het feit dat vele typen pda over een toren beschikken als een luxe moet worden beschouwd, aangezien dit wapen voor de uitvoering van zijn taak kan volstaan met een schootsveld van ongeveer 60 graden. De Duitsers hadden reeds enige andere typen pda(mech) met een in het lichaam gemonteerde vuurmond. Hierdoor werd tevens het voordeel verkregen van een belangrijk lager silhouet, hetgeen het hinderlaag-idee ten goede kwam. Onze conclusie kan dan ook zijn dat, hoewel de Amerikaanse oplossing verklaarbaar kan worden geacht, de rol van de pda(m e c h) voorlopig nog niet is uitgespeeld.

e. *Artillerie.*

Vechtwagens zijn gevoelig voor vuurconcentraties van veld-middelbare- en zware artillerie.

Concentraties van veld- en middelbare artillerie dwingen de bemanning de torens te sluiten, desorganiseerden de formaties en hebben in het algemeen verwarring ten gevolge. Beschadiging van rupsbanden en periscopen is voorts niet uitgesloten.

Veldartillerie kan met direct gericht vuur uitwerking hebben op lichte en middelbare vechtwagens. De inzet van deze artillerie als afgeschut mag evenwel nooit voorrang hebben boven de normale taak. Het is echter wel veroorloofd om de stellingen van de veldartillerie te beschouwen als voldoende beschermd tegen een vechtwagenaanval.

Voltreffers van zware artillerie zijn in staat vechtwagens te vernielen of ernstig te beschadigen.

Bij artillerieconcentraties kan voorts met succes gebruik worden gemaakt van rook- en phosphorgranaten.

Ten aanzien van de luchtdoelartillerie kan worden opgemerkt dat met middelbare en zware lua, door de hoge Vo en de grote vuursnelheid, en bij gebruik van pantserdoorborende projectielen zeer goede resultaten tegen vechtwagens kunnen worden verkregen. Door een juiste opstelling kan deze lua dientengevolge zeer wel medewerken aan een verdieping van de pantserafweer. Ook hier mag evenwel wederom niet aan de normale hoofdtaak worden tekort gedaan.

Overigens doen deze mogelijkheden zich binnen de infanterie-divisie slechts voor indien lua behorende tot een hoger niveau in het divisiegebied is opgesteld. De uitwerking van lichte lua op vechtwagens is namelijk te verwaarlozen.

f. *Overige actieve middelen.*

Mortieren van 11 hebben eenzelfde uitwerking als de veldartillerie met de restrictie dat hier het afgeven van vuur met directe richting niet mogelijk is.

Vliegtuigen kunnen met succes tegen vechtwagens worden ingezet (raketten). De veiligheid van de eigen troepen moet hierbij in acht worden genomen terwijl de veiligheid van de vliegtuigen zelf een combinatie van een luchtaanval en een gelijktijdige artillerie beschieting op hetzelfde doel uitsluit. Het meest eenvoudig uit te voeren zijn de luchtaanvallen op verzamelplaatsen van gepantserde eenheden voordat deze hun aanval inzetten (vergelijk met tegenvoorbereidingsvuren der artillerie).

Individuele wapens als kleefmijnen en Molotov-cocktails hebben ook hun waarde, indien de verdediging wordt gevoerd in oorden, zeer geaccidenteerde en bedekte terreinen, enz.

2. **Passieve middelen**

a. *Het terrein.*

Het terrein is, als steeds, van het allerhoogste belang. Dikwijls kan het belangrijkste pantserafweermiddel zijn.

Natuurlijke hindernissen als kanalen, rivieren, oorden, moerassen, en dichte bossen kunnen van doorslaggevende invloed zijn op de mogelijkheid van concentratie der overige middelen. Men zij overigens voorzichtig en spreke niet te spoedig van „tankproof”. Dergelijke terreinen zijn in Europa zeer moeilijk te vinden.

b. *Kunstmatige hindernissen, andere dan mijnevelden.*

Deze kunnen worden aangelegd ter versterking of ter uitbreiding van de natuurlijke hindernissen. Een en ander kost evenwel zeer veel tijd en zal dan ook slechts ter sprake komen bij langdurig voorbereide stellingen. (tankgrachten, drakentanden, enz.).

c. *Mijnevelden.*

Mijnevelden kunnen, in tegenstelling met de overige kunstmatige hindernissen, in betrekkelijke korte tijd worden gelegd. Men bedenke overigens steeds dat:

mijnen geen vechtwagens vernielen aan de lopende band. Stel dus tevens at-wapens op!

evenals alle andere kunstmatige hindernissen werken zij slechts vertragend zolang zij niet kunnen worden opgeruimd. Bescherm ze dus met vuur!

d. *Gassen.*

Volledigheidshalve moeten deze worden vermeld, aangezien persistente strijdgassen in aanmerking komen voor bestrijding van vechtwapens. Het gebruik echter mag een later optreden van eigen troepen niet hinderen. Toepassing zal dan ook zelden, en zeker niet binnen de eigen stelling, kunnen plaats vinden.

3. Conclusie.

a. Hoewel er een grote verscheidenheid aan middelen bestaat gaat vooral in de verdediging de stelling op, dat deze middelen nooit als voldoende kunnen worden beschouwd. Het initiatief ligt bij de aanvaller en deze kan bepalen waar, wanneer en met welke concentratie aan krachten hij zal toeslaan. Men streeft dus ook in de verdediging naar concentratie!

b. Wil men de uiterste efficiëntie bereiken bij het gebruik van de beschikbare middelen, dan is een goede coördinatie noodzakelijk. Deze wordt slechts bereikt door een op zo hoog mogelijk niveau vastgesteld pantserafweer gevolgd door een op vaste regelen gebaseerde uitvoering van dit plan.

C. OVERWEGINGEN VAN DE DivC OM TOT HET PANTSER-AFWEERPLAN TE KOMEN.

1. Inleiding

Voorgaande beschouwing leidde tot de conclusie dat een op zo'n hoog mogelijk niveau vastgesteld pantserafweer een *conditio sine qua non* is, zonder welke een efficiënte pantserafweer niet is te realiseren.

De basis voor dit plan zal zijn terug te vinden in het besluit van de commandant, hetwelk op zijn beurt wederom de neerslag is van een meer of minder in details gaande analyse.

Het spreekt vanzelf dat deze analyse geen op zichzelf staande overweging is. Zij vormt een deel van de algemene analyse, geformuleerd naar aanleiding van de aan de DivC verstrekte algemene opdracht.

2. Factoren

In de volgende factoren van de analyse kan de pantserafweer in beschouwing worden genomen:

a. *Opdracht.*

In de opdracht wordt de pantserafweer zelden gememoreerd. Dit zal slechts voorkomen, indien de doorschrijdbaarheid voor vechtwagens in een bepaald vak al zeer ongunstig afsteekt bij de mogelijkheden der nevenvakken.

b. *Vijand.*

Bij de analysering van de factor „vijand” kunnen de volgende punten onder de loupe worden genomen:

Bestaat de mogelijkheid dat de vijand optreedt met vechtwagens? In de huidige tijd zal deze vraag gewoonlijk in bevestigende zin moeten worden beantwoord. Wat is zijn sterkte?

Hoe is zijn vechtwagentactiek in het algemeen?

Wat is bekend omtrent zijn materieel! (In het bijzonder omtrent de zwakke punten)?

Wat is bekend omtrent zijn mijnopruimings- en defectiemiddelen? Wat omtrent zijn middelen om vechtwagenhindernissen te overbruggen?

Belangrijke conclusies zijn in dit stadium van de analyse ten aanzien van het pantserafweerplan doorgaans nog niet te trekken. Hiertoe zal men eerst komen in combinatie met een beschouwing van de overige factoren.

c. *Terrein.*

Doorgaans is deze factor een der belangrijkste, zo niet de belangrijkste van de analyse. De volgende punten kunnen hierbij in beschouwing worden genomen:

Naderingsmogelijkheden en mogelijkheden voor het innemen van een gereedstelling met vechtwagens door de vijand.

Hindernissen en dominerende terreingedeelten, welke deze naderingsmogelijkheden beheersen.

De aanwezigheid van terreingedeelten, minder geschikt voor het optreden van vechtwagens, waardoor de mogelijkheid tot concentratie van de actieve middelen op andere punten wordt verhoogd.

De geschiktheid van terreingedeelten binnen de stelling met betrekking tot het optreden van vechtwagens en de ligging van deze terreingedeelten ten opzichte van de ligging der terreingedeelten van tactische waarde (vital ground).

De mogelijkheden voor de vijand om via de nevenvakken met vechtwagens in het eigen vak door te dringen.

Welke waarde heeft het eigen vak voor het optreden met gemechaniseerde strijdkrachten ten opzichte van de waarde daarvoor van de nevenvakken? M.a.w. is het forceren van een doorbraak in het eigen vak waarschijnlijk?

Uit bovenstaande beschouwingen kunnen de volgende conclusies worden getrokken:

De mogelijke en soms zelfs de waarschijnlijke richting van een vijandelijke aanval met gemechaniseerde strijdkrachten, zowel vóór als in de stelling.

Kracht van de aanval en de wijze waarop deze zal worden uitgevoerd. (Samenwerking infanterie/vechtwagens, e.a.)

Wisselwerking en prioriteit van anti-infanterie en anti-vechtwagens eisen, zowel in front van de stelling als binnen de stelling.

Wisselwerking tussen actieve en passieve middelen (Tevens afhankelijk van die factoren „eigen middelen” en „tijd en ruimte”).

Terreinmogelijkheden voor het lanceren van tegenaanvallen en mogelijkheden voor de vijand om deze tegenaanvallen te doorkruisen.

Mogelijkheden tot het kanaliseren van een vijandelijke aanval en tot het scheiden van zijn infanterie en vechtwagens.

d. *Eigen middelen.*

Hierbij dient het volgende in beschouwing te worden genomen:

Welke passieve middelen staan ter beschikking? Hoe zijn deze te organiseren of te verbeteren? Is voldoende personeel, materieel en materiaal aanwezig?

Welke actieve middelen staan ter beschikking?

Hoe kan een wisselwerking en samenwerking van actieve en passieve middelen worden uitgebuit?

Hieruit kunnen de volgende conclusies worden getrokken:

Organisatie van passieve middelen en toedeling van lagere onderdelen

Taakverdeling van actieve middelen.

Aan te vragen aanvullingen en versterkingen.

e. *Bijkomende omstandigheden.*

Afgezien van omstandigheden als seizoen (begroeiing), luchtacti-

viteit (camouflage), weersomstandigheden (modder, vorst) moet hier doorgaans de nadruk worden gelegd op de sub-factor „tijd en ruimte”. Zij kan als volgt in beschouwing worden genomen:

Tijd benodigd voor het opvoeren van materiaal en aanleg van kunstmatige hindernissen. Deze zal in hoge mate afhangen van de afstand tot de vijand zijn vervoerscapaciteit en de mate van beveiliging van de stelling.

Tijd en ruimte benodigd voor de organisatie van de gehele pantserafweer. Zo zal bij het overgaan tot de verdediging na een ontmoetingsgevecht, in eerste aanleg, niet voldoende tijd beschikbaar zijn om een modelorganisatie op divisieniveau op te bouwen. Ook al omdat een gedeelte van de actieve middelen in werking zal zijn gesteld en waarschijnlijk nog zijn gebonden.

Tijd en ruimte om de actieve middelen binnen de stelling te verplaatsen, nadat een vijandelijke aanval zich aftekent.

Genoemde overwegingen zullen doorgaans aanvullend, versterkend of verzwakkend werken op de conclusies welke uit de factoren a t.m. d zijn getrokken. Ze zullen de mogelijkheden limiteren dan wel uitbreiden

3. Plan.

Tenslotte wordt het plan geboren uit het tegen elkaar afwegen van de conclusies geformuleerd uit de beschouwing van alle genoemde factoren. In werkelijkheid zal men hierbij omstandigheden moeten accepteren welke consequentie men liever zou omzeilen. Een goed plan is evenwel het gevolg van een logische beschouwing van deze vaak tegenstrijdige factoren, waarbij minder belangrijke ten gunste van meer belangrijke moeten worden geëlimineerd.

D. UITWERKING EN UITVOERING VAN HET PANTSER-AFWEERPLAN

1. Inleiding.

Zoals uit vorengaande blijkt zijn uit een oogpunt van de vechtwagenbestrijding vooral de factoren terrein en eigen middelen van belang. In verband hiermede zal de DivC zich bij zijn terreinverkenning laten vergezellen door de DPC (terrein, hindernissen) en de DAC (actieve middelen).

Nadat de DivC zich enig idee heeft gevormd omtrent de verdediging (eventueel na gehouden aanvullende besprekingen) zal hij zijn besluit nemen, in welk besluit tevens de basis wordt gelegd voor het pantserafweerplan, zoals dit in het bevel verder in details wordt gegeven

2. Coördinatie.

Voor de nadere uitwerking van dit plan is de DAC (C-Rpda) verantwoordelijk. Aangezien echter niet alle te bezigen middelen organiek onder diens bevelen ressorteren is het voor het bereiken van een goed resultaat noodzakelijk dat de nodige coördinatie geschiedt, voor welke coördinatie bepaalde regelen moeten zijn vastgesteld. Immers, evenals het vuurplan voor de infanterie- en artillerievuren moet ook het pantserafweerplan een sluitend geheel vormen.

In het algemeen gelden voor deze coördinatie de volgende beginselen:

a. Een voortdurende samenwerking is nodig tussen DAC (C-Rpda), DPC en de commandant, belast met de uitvoering der tegenaanvallen.

b. Dikwijls zal pda in het gebied van een IBrig worden opgesteld. Dit betekent dat de AfdC terzake zal moeten samenwerken met de betreffende BrigC. Evenals dit elders (inf/vew, inf/art) het geval is, is ook hier een „marrying-up”, als zijnde de enige mogelijkheid voor een zeer nauwe samenwerking, geboden. Met andere woorden, men zal er steeds naar streven om een zelfde AfdC met een zelfde BrigC te laten samenwerken.

c. Dit zelfde verschijnsel doet zich een trap lager op de organieke ladder voor. Hier betreft het dan de samenwerking tussen BtC en BC, welke op dezelfde beginselen is gevormd.

d. De Bt-pda is de kleinste tactische eenheid. Dit impliceert dat een coördinatie van de vechtwagenbestrijding niet lager gaat dan het bataljonsniveau.

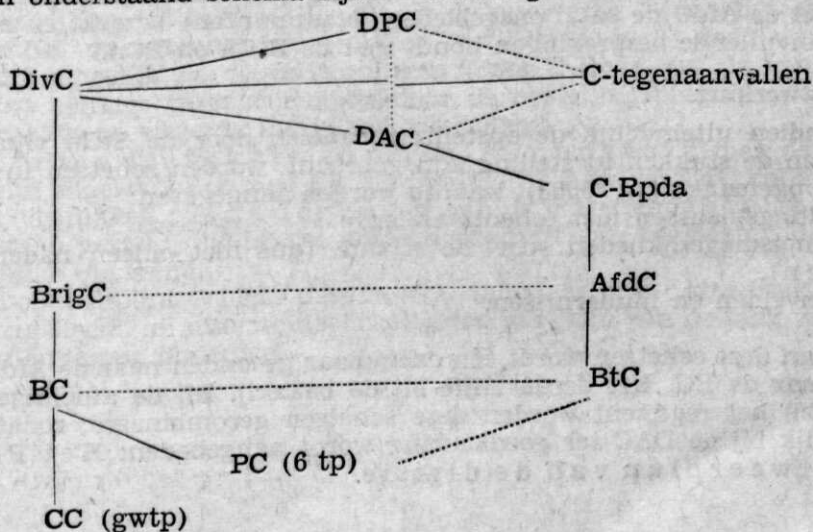
e. De commandanten in de infanterie-keten (BrigC en BC) zijn verantwoordelijk voor de coördinatie in hun gebied. De commandanten in de artillerie-keten (RC, AfdC en BtC) zijn verantwoordelijk voor de uitvoering van het door de DivC opgestelde en aan de DAC ter uitvoering voorgelegde plan.

De coördinatie tussen vuurplan en pantserafweerplan is daardoor verzekerd, terwijl tevens rekening wordt gehouden met de eis, dat de bestrijdingsmiddelen beschermd moeten zijn opgesteld. Indien, om welke reden dan ook, moet worden afgeweken van het normale schema en de coördinatie twijfelachtig wordt dient in de bevelen te worden bepaald, wie voor deze coördinatie verantwoordelijk is.

f. De normale at-adviseur van de BC is de C-6 tp van zijn bataljon. Indien evenwel een afd pda in het bataljonsgebied is opgesteld ligt de coördinatie van de pantserafweer binnen dit gebied in handen van de BtC-pda, aangezien deze op de hoogte is van het algemene pantserafweerplan.

g. Alhoewel 6 tp en gwtp tot op zekere hoogte in het pantserafweerplan kunnen worden gepast, mogen deze wapens niet aan de organieke onderdelen worden onttrokken, aangezien zij van origine zijn bestemd voor de zelfbeveiliging daarvan.

In onderstaand schema zijn — rekening houden met de hiervoor

genoemde beginselen — de normale bevels- en coördinatiekanalen aan-gegeven met dien verstande, dat de coördinatie met nevenformaties en nevenonderdelen ter wille van de duidelijkheid is weggelaten.

3. Verkenningen.

a. De verschillende naderingsmogelijkheden van de vijand moeten worden bestreken. Voor iedere opstelling moet een reservestelling worden verkend.

b. De ligging van mijnevelden en hindernissen moet worden vastgesteld in nauw contact met de opstellingsplaatsen van het geschut. In verband hiermede moeten deze opstellingsplaatsen worden verkend en vastgesteld vóór de stellingname, waarbij kleine wijzigingen na het leggen van de mijnevelden of het aanbrengen van de hindernissen noodzakelijk kunnen zijn.

c. *Systeem van verkenning.*

De C-Rpda zal zich, behoudens een vluchtige verkenning met de AfdCn welke moeten samenwerken met BrignCn, voornamelijk bezighouden met de inzet en de taakbepaling van de reserve(s).

Gedetailleerde verkenning geschiedt op het hoogste niveau door de Afd.C. De BrigC zal de met hem samenwerkende AfdC, evenals de C van het bij hem ingedeelde vechtwagenonderdeel, in zijn V groep opnemen.

Evenals de DivC dit deed, zal de BrigC, in zijn na de verkenning genomen besluit, de basis leggen voor het brigade-pantserafweerplan, waarbij zijn at-adviseur, de AfdC, zal zorg dragen dat dit past in het divisieplan. Wanneer de BrigC de BCn zijn besluit mededeelt, zal aansluitend hierop, de AfdC de BtCn opdrachten geven. De AfdC zal zich verder hoofdzakelijk bezig houden met de inzet en taakbepaling van de brigadereserve.

De BC doet zich tijdens zijn verkenning vergezellen van de hem toegevoegde BtC-pda en de PC(6tp). Na het nemen van het besluit houden beide laatstgenoemden een gedetailleerde verkenning, waarbij met betrekking tot de coördinatie binnen het bataljonsgebied tevens rekening wordt gehouden met de door de BrigC (DivC) gestelde eisen.

Op brigade niveau vindt tenslotte nog een eindcoördinatie plaats doordat de AfdC de bataljonsgebieden (steunpunten) bezoekt en zo nodig aanvullende besprekingen houdt met de BtCn en PCn.

4. Uitwerking.

Indien uiteindelijk de opstellingsplaatsen door de StCn zijn verkend en de stukken in stelling zijn gebracht, worden schetsen in drievoud opgemaakt (1 : 25000), waarop worden aangegeven:

Opstellingsplaatsen met schootsvakken.

Naderingsmogelijkheden voor de vijand (dus niet alleen naderingswegen).

Mijnevelden en hindernissen.

De cp.

Van deze schetsen wordt één exemplaar gezonden naar de AfdC, en één naar de BC. Het derde blijft bij de batterij. Bij de afdelingen en later bij het regiment worden deze schetsen gecombineerd, zodat uiteindelijk bij de DAC ter goedkeuring wordt aangeboden: Het Pantserafweerplan van de divisie.

5. Centralisatie of decentralisatie.

In het voorgaande is de opbouw en de uitwerking van het divisie-pantserafweerplan weergegeven in het geval dat de Pda gecentraliseerd onder de C-Rpda wordt gebruikt. Er kunnen evenwel redenen zijn om deze artillerie geheel of gedeeltelijk onder bevel van een lagere infanteriecommandant te stellen. De factoren, welke tot een dergelijke decentralisatie kunnen leiden zijn:

a. *Terrein.*

Indien een brigadegebied min of meer is geïsoleerd, zodat van samenhang met andere gebieden in het divisievak geen sprake is.

b. *Tijd en ruimte.*

Indien weinig tijd beschikbaar is voor het opbouwen van het verdedigingssysteem zal men aanvankelijk niet als eis kunnen stellen, dat de vechtwagenbestrijding in de divisie een sluitend geheel vormt. Men zal hierbij bij voorkeur niet verder afdalen dan tot brigade-niveau en zal dan dus aanvankelijk uitgaan van een brigade-pantserafweerplan. Zo spoedig mogelijk echter zal men — met wellicht noodzakelijke wijzigingen — de brigade-plannen wenselijk samen te voegen tot het divisie pantserafweerplan. Uiteraard zal men in een dergelijk geval aanvankelijk de nodige middelen ter beschikking van de BrigCn moeten stellen en tot een zekere mate van decentralisatie moeten overgaan.

Afgezien van bovenstaande wordt bij een gedecentraliseerd gebruik steeds gewaakt tegen een volledig verbreken van de artillerieschakel. Het moet steeds mogelijk blijken acuut op gecentraliseerd gebruik over te gaan indien de omstandigheden dit mogelijk maken. De reden hiervoor is reeds eerder in deze verhandeling gememoreerd. Een economisch gebruik van het doorlopend tekort aan middelen gebiedt concentratie teneinde in staat te zijn soepel te kunnen reageren op een niet verwacht vijandelijk optreden en ter verdieping van de pantserafweerkraft op bedreigde frontgedeelten.

Indien de Dwl één of meer Afdn pda niet onmiddellijk wil binden aan een bepaalde C. — bijv. voor de vechtwagenbestrijding uit tweede lijn of voor de reserve(s) — dan ligt aanvankelijk het zwaartepunt weer op de „artillerie-keten”, doch wordt zo spoedig mogelijk ná de verkenningen (door C-Rpda en de betrokken AfdCn) contact gezocht met de door de opstellingsplaats(en) aangegeven I Cn en wederom het algemene schema gevolgd.

Indien de stukken eenmaal zijn opgesteld en de schetsen zijn ingeleverd en dus het Div pa-plan a.h.w. vastligt, zullen normaal de stukken pda onder bevel van de betreffende steunpunt C worden gesteld; dit is o.m. uit een oogpunt van verzorging de enig mogelijke oplossing.

De steunpunt C heeft dan de pda weliswaar onder zijn bevel, doch hij mag slechts in uiterste noodzaak doen afwijken van de taak van het betreffende pda onderdeel.

GREPEN UIT DE WERKELIJKHEID

DE AANSLAG OP HET HOOFDKWARTIER VAN ROMMEL

door B. KONING, *luitenant-kolonel der Infanterie.*

Het geluk is vaak met de stoutmoedige. Deze eeuwenoude strategische en tactische waarheid is uit de practijk geboren. Ons zo kritisch aangelegde Nederlandse volk zegt hiervan in zijn eenvoudige bewoordingen „wie niet waagt, wie niet wint.”

De krijgsgeschiedenis is vol daden van stoutmoedige lieden. Onze troepen in Indonesië zouden er boekdelen over kunnen schrijven. Maar krijgsgeschiedenis is een min of meer „bezonken” vak. Het wordt meestal niet zo heet van de naald opgediend, omdat men dan meestal niet over alle gegevens beschikt, die op een bepaald voorval betrekking hebben. Vandaar dat wij ons voorlopig bepalen tot de werkelijkheid van de tweede wereldoorlog.

Deze greep uit de werkelijkheid zal aan Afrika worden gewijd.

Er zijn mensen, die alleen al door hun persoonlijkheid een leger waard zijn. Dit zijn de groten des geestes, die in staat zijn om duizenden en tienduizenden te intimideren en anderen zodanig te begeisteren, dat zij iets van een tovenaars weg hebben.

Zulk een figuur was ongetwijfeld de generaal — later veldmaarschalk en onderkoning van Brits-Indië — Wavell.

Een eenvoudig man en toch een geweldenaar, die door zijn persoonlijk optreden vrijwel in zijn eentje in Juni 1940 het gehele Midden Oosten voor Engeland heeft weten te behouden.

Met een handvol mannen wist hij het klaar te spelen, dat de machtige Italiaanse legers van Graziani in Lybië en van de Hertog van Aosta in Abessinië schaakmat werden gezet. Ondanks de geweldige overmacht van de Italianen, werden de Zwarthemden in een fantastische veldtocht in Abessinië volkomen van de kaart geveegd, terwijl in Cyrenaica het leger van Graziani vrijwel werd vernietigd.

Voor het losbreken van het offensief, waarbij Graziani uit Cyrenaica werd verdreven, stuurde Churchill het volgende telegram aan Wavell (die nooit ophield om steeds weer meer vliegtuigen te vragen):

*„Eerste Minister aan Wavell
Mattheus, Hoofdstuk 7, vers 7.*

„Bidt en U zal gegeven worden, zoekt en gij zult vinden, klopt en gij zult worden opengedaan.”

Wavell seinde onmiddellijk terug:

*„Wavell aan Eerste Minister
Jacobus, Hoofdstuk 1, vers 17.*

„Alle goede gaven en alle volmaakte gift is van boven, van de Vader der lichten afkomende, bij welke gene verandering is of schaduw van omkering.

„Wij hebben onmiddellijk meer vliegtuigen nodig.”

Wavell kreeg meer vliegtuigen! Vrijwel de laatste die Engeland te geven had op dat ogenblik.

Maar niet alleen ten opzichte van materiële kwesties wist Wavell zijn keus te doen. Wat nog veel belangrijker was, Wavell wist ook zeer goed zijn personeel te kiezen. Een buitengewoon belangrijke eigenschap, want per slot van rekening kan niemand ter wereld op zijn eentje iets groots bereiken. Daarvoor heeft men nu eenmaal medewerkers en uitvoerders nodig. De generaals Maitland, Wilson, O'Connor, Creagh, Norrie en Gott waren door hem persoonlijk naar voren gehaald. Zij verrichtten inderdaad wonderen en brachten het — voor zover zij niet sneuvelden — zeer ver in het Engelse leger.

Speciaal met de generaal Gott had Wavell veel op. Deze generaal werd in Augustus 1942 dan ook aangewezen als commandant van het VIII Engelse leger. Op zijn vlucht naar het Hoofdkwartier van dat leger in Caïro, werd zijn vliegtuig door de Duitsers neergeschoten en vond hij de dood. Montgomery volgde hem op!

Deze generaal Gott was wat de Engelsen noemen „from the ranks”. Als gewoon soldaat begonnen, had hij door zijn eigen stoer doorzettingsvermogen alle rangen doorlopen en werd hij onder Wavell commandant van het XIII Legerkorps. Hij had inderdaad de Maarschalkstaf in zijn ransel. Gott was een zeer agressief man. Begaafd redenaar, vol humor en toch keihard. Hij was zó agressief en gaf — waar hij maar kon — de Duitsers en Italianen er zó van langs, dat hij de bijnaam kreeg van „Strafer Gott”, zulks naar aanleiding van de leus, die de Duitsers zowel in de eerste als tweede wereldoorlog voerden, nl. „Gott strafe England”. De Generaal Gott strafte nu de „As” af.

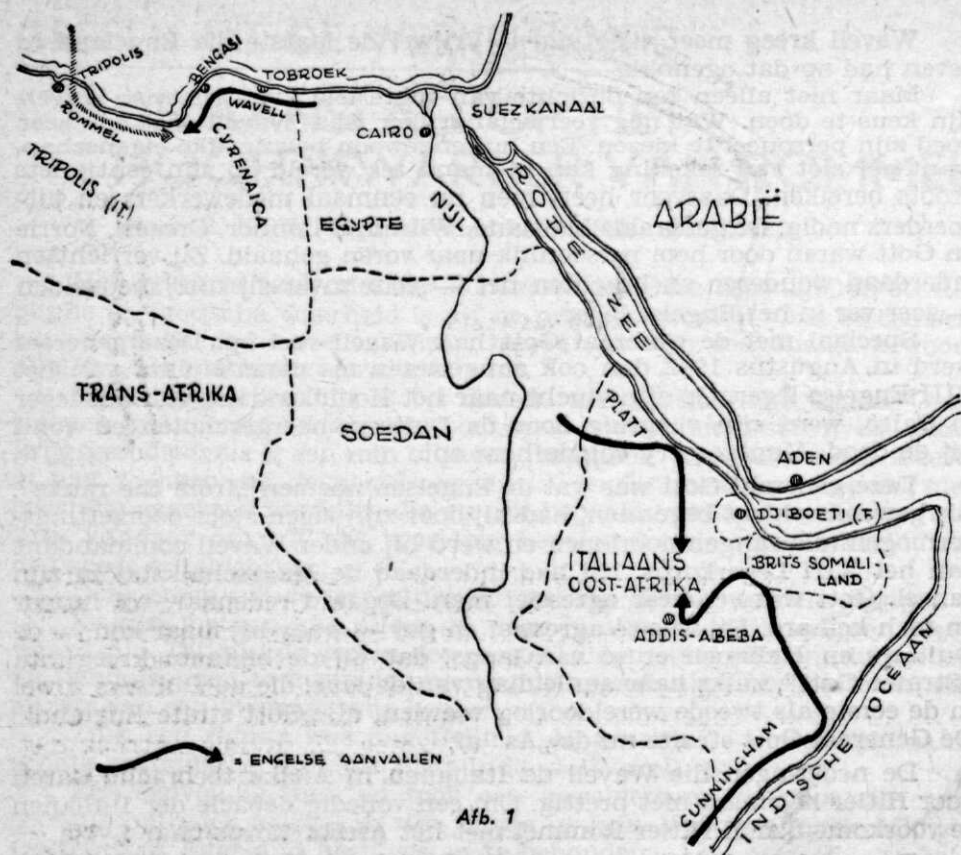
De nederlagen die Wavell de Italianen in Afrika toebreacht waren voor Hitler helemaal niet prettig. Om een volledig débâcle der Italianen te voorkomen zond Hitler Rommel met het Afrika Korps naar Lybië.

De gevolgen bleven niet uit. Door deze versterking en mede als gevolg van het feit, dat Wavell troepen naar Griekenland moest sturen om de Grieken te helpen, werden de Engelsen weldra tot de Lybisch-Egyptische grens teruggedreven.

Hoewel de Britten er in waren geslaagd om de Duitse opmars tot staan te brengen, kon men wel begrijpen dat geen van beide partijen met deze situatie genoeg kon nemen. Het was buigen of barsten. Een van de twee moest Afrika uit. Het spreekt dan ook wel vanzelf, dat beide partijen zich op een nieuw offensief voorbereidden.

De raid.

Ondertussen was Wavell naar het Verre Oosten gegaan en had Auchinleck hem in het Midden-Oosten opgevolgd. Gott was in Afrika gebleven. Hij had aan den lijve het inzicht en de stoutmoedigheid van Rommel ondervonden. Hij zelf wist uit eigen ervaring welk een invloed van een succesvol en goed commandant kan uitgaan. Zo rijpte in zijn brein het plan om zich van Rommel te ontdoen. Hij pleegde overleg met Auchinleck, die zijn plannen goedkeurde. Met onderzeeërs zouden een aantal mannen achter de vijandelijke linies op de kust worden gezet en vandaar uit zou men trachten om Rommels hoofdkwartier te overvalen. Het uitschakelen van Rommel en diens staf zou de voorbereiding

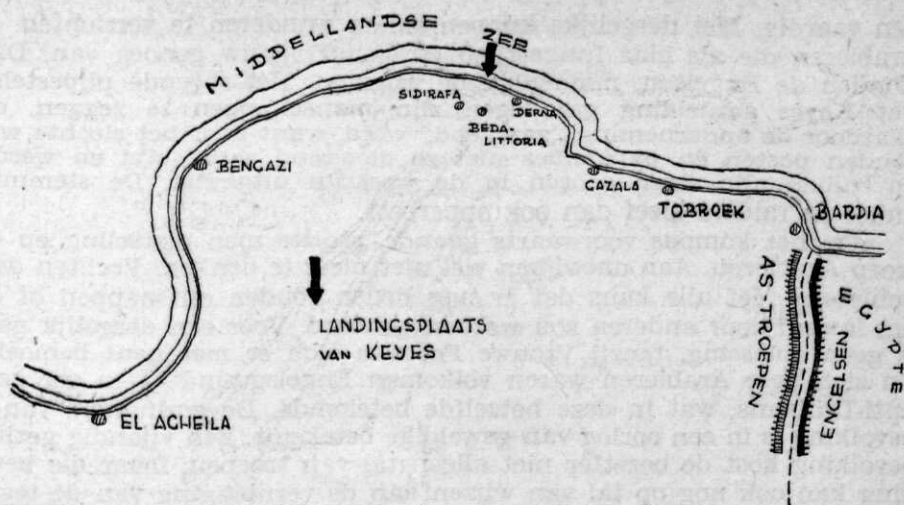
Afb. 1

voor het Duitse offensief ongetwijfeld ernstig doen stagneren en zou dus voor de Engelsen van groot voordeel zijn.

Voor de raid werden aangewezen — op voorstel van generaal Gott, die zijn pappenheimers kende, de Overste Keyes, die commandant van het geheel werd, Overste Laycock, als opvolger commandant, 5 officieren en 53 onderofficieren en manschappen, merendeels van de commandotroepen. In twee onderzeeërs, de Torbay en de Talisman, werd het gezelschap naar een eenzame baai op + 300 km achter het front aan de kust van de Middellandse Zee gevoerd.

De Britse „Secret Service” had er zorg voor gedragen, dat op het landingspunt een Brits Intelligence-officier met enige Arabieren, die het Italiaanse regiem haatten, aanwezig was.

De landing, die niet door de vijand werd opgemerkt, gaf niettemin toch moeilijkheden. De zee was ruw, het was bitter koud en het regende hevig. Dit laatste was in zoverre een voordeel, dat daardoor het zicht van eventuele „As” patrouilles zeer slecht was, waardoor de kans op ontdekking geringer werd. De rubberboten, die de raiders naar het strand moesten voeren, sloegen herhaaldelijk om. Van de oorspronkelijke 60 man kwamen er tenslotte 32 op het droge, kletsnat en totaal verkleumd (zie Afb. 2).

Afb. 2

Overste Keyes besloot — nadat hij van de Arabieren de verzekering had gekregen, dat er beslist geen Italianen of Duitsers in de buurt waren, eerst een vuur aan te leggen, waarbij zijn manschappen zich wat konden warmen. Na tevens — door middel van geconserveerde rantsoenen — de inwendige mens te hebben verkwikt, gingen Keyes, toen de duisternis was ingevallen, met de kapitein Campbell, luitenant Cook en 25 onderofficieren en manschappen op weg. De overste Laycock met 3 man — waaronder twee gewonden — bleven op het landingspunt achter.

Waarom liet Keyes een overste — zijn plaatsvervanger nog wel — bij deze soldaten achter? Keyes toonde door dit te doen een geweldig inzicht in de situatie en in de menselijke geest te hebben. Stelt u zich zelf even in de plaats van de twee gewonden. Midden in een vijandelijk land. Voorlopig mochten zij geen hulp verwachten, want als men op de een of andere manier de vijand te hulp zou roepen voor behandeling van deze gewonden, dan liep men kans om de gehele onderneming te verraden. Voor het moreel van deze mensen was het goed om een officier bij hen te laten en nog wel een hoge. Bovendien als de actie tegen het Hoofdkwartier van Rommel zou gelukken, zouden de raiders in elk geval proberen om weer van het landingspunt weg te komen naar de onderzeeërs, die 40 uur na de landing weer ter plaatse zouden zijn. Voor het terugvinden van het juiste punt was het ook goed, dat men daar een man had zitten, die wist waar het om ging, die door het wachten niet overstuur zou raken en geen gekke dingen zou doen.

En daar gingen in de avond van 15 November 1941 Keyes en zijn mannen op weg voor hun tocht van 28 km naar het Hoofdkwartier van Rommel, dat naar men meende te weten, in Beda Littoria was. Waanzin zal men zeggen. Met nog geen dertig man het — natuurlijk goed beveiligde — hoofdkwartier van de Duitse opperbevelhebber op te rollen en te overvallen. Ja, zo op het eerste gezicht wel, maar: het geluk is met de stoutmoedige. En de geest van Wavell en van Gott was over deze man-

nen vaardig. Met dergelijke knapen vallen wonderen te verrichten. De Arabieren die als gids fungeerden, kregen er gauw genoeg van. Daar stonden de Engelsen, midden in de woestijn. Het regende pijpestelen, wat Keyes aanleiding gaf tegen zijn manschappen te zeggen, dat daardoor de onderneming „gezegend” werd, want door het slechte weer zouden posten en patrouilles niet zo daverend actief zijn en werden bovendien alle eigen sporen in de woestijn uitgewist. De stemming onder de raiders bleef dan ook opperbest.

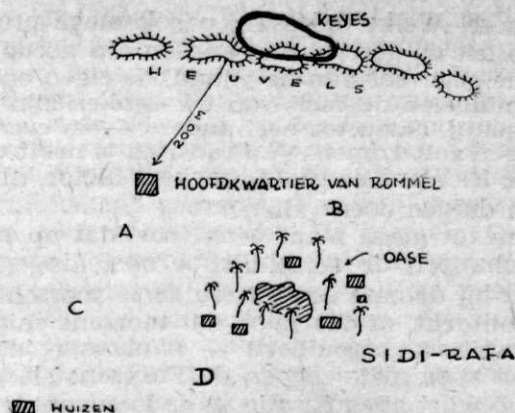
Op het kompas voorwaarts gaande, stuitte men plotseling op een troep Arabieren. Aan ontwijken viel niet meer te denken. Vechten dan? Schieten? Met alle kans dat er nog lieden zouden ontsnappen of dat het lawaai door anderen zou worden gehoord. Voor een dergelijk geval is geen oplossing, tenzij Vrouwe Fortuna zich er mee gaat bemoeien. En ziet, deze Arabieren waren volkomen Engelsgezind — in elk geval anti-Italiaans, wat in deze hetzelfde betekende. De gezindheid van de bevolking is in een oorlog van geweldige betekenis. Een vijandig gezinde bevolking kost de bezetter niet alleen tal van troepen, maar die bevolking kan ook nog op tal van wijzen aan de vernietiging van de tegenpartij medewerken. Dat bleek ook hier. De toevallige ontmoeting bleek van groot nut voor de Engelsen. Niet alleen vertelden de Arabieren, dat het Hoofdkwartier van Rommel niet in Beda Littoria was, maar in Sidi Rafa. Bovendien boden de Arabieren de Engelsen aan om hen de volgende nacht tot op een paar honderd meter van het gebouw te brengen, waarin het Hoofdkwartier van Rommel was gevestigd.

Keyes stond toen voor het grote vraagstuk, menen ze het of niet. Laten zij mij er in lopen of wordt hiermee op een totaal onverwachte wijze de weg naar succes geopend?

Keyes besloot hen te vertrouwen, daarbij slechts zijn goed gesternte als basis voor dit besluit nemende. Inderdaad bleken de Arabieren betrouwbaar. Op 16 November te ongeveer 24.00 uur bevond Keyes zich met zijn troep temidden van enige heuveltjes, op 200 m van het huis, waarin zich het Duitse hoofdkwartier bevond. Op dat ogenblik verschenen enige Italiaanse inheemse soldaten. Maar de kapitein Campbell, die vloeiend Duits sprak, overblufte hen op echt Duitse manier, zodat de inheemsen de troep van Keyes inderdaad voor eigen partij aanzagen. Toen dit gevaar van ontijdige ontdekking voorbij was, nam Keyes zijn maatregelen. Het huis van Rommel stond geïsoleerd. De dichtstbijzijnde huizen stonden zeker op 100 m afstand. Tussen de plaats waar Keyes met zijn mensen lag en het huis was geen enkele hinderenis. Er was geen prikkeldraad te zien. Alle huizen waren goed verduisterd. Zeer merkwaardig was nergens een schildwacht te zien. Alles was doodstil. Geen auto's. Geen enkel teken van leven. Men zou hier nooit een druk hoofdkwartier hebben vermoed. En uit het feit, dat er geen enkele veiligheidsmaatregel was genomen, bleek wel, dat men zich volkomen veilig gevoelde, hetgeen in hoge mate onverantwoordelijk was, want men had de Engelsen toch heus wel leren kennen als kwade tegenstanders. Onverantwoordelijkheid straft zich zelf altijd. Dat bleek ook nu wel.

De situatie van Rommels hoofdkwartier was als aangegeven op afb. 3.

Nu moest gehandeld worden.

Afb. 3

Het is voor u zelf wel aardig, om alvorens de oplossing te lezen, die Keyes aan dit probleem gaf, voor u zelf ook eens te overwegen, hoe gij dit varkentje zoudt hebben gewassen.

Daar zit ge midden in vijandelijk gebied met in totaal 28 man op 200 meter van het Hoofdkwartier van de gevreesde Rommel. Gij staat met één been in het beloofde land. De omstandigheden hebben u tot nu toe op wonderbaarlijke wijze geholpen. Maar het grote sluitstuk van de gehele actie moet nog worden uitgevoerd. Nooit waart ge wellicht in een gevaarlijker positie, maar ook waart gij wellicht nooit zó dicht bij uw doel. Snel en toch zuiver handelen stond hier nu op de voorgrond. Met de hele troep nu op het huis afstormen? De ruiten inslaan en handgranaten naar binnen gooien? De verrassing zou groot zijn. Maar een uitgezonden patrouille had geconstateerd, dat de ruiten van stevige luiken waren voorzien. Neen, dat ging niet. Men zou de vijand doen schrikken meer niet. En op het lawaai zou niet alleen het personeel van het huis van Rommel zelf volkomen worden gealarmeerd, maar ook de mensen die ongetwijfeld in de andere huizen bij de kleine oase zaten. Er moest iets anders op gevonden worden. Rommel moest worden overvallen. Tijdens die actie moest het huis van Rommel niet alleen geïsoleerd blijven, maar moest het personeel in de huizen bij de oase ook in verwarring worden gebracht. Tegelijkertijd ook op die huizen aanvallen? Daar had men niet genoeg krachten voor.

Keyes kwam derhalve tot het volgende plan. Hijzelf met de kapitein Campbell en de sergeant Terry zouden gewoon op het huis van Rommel afgaan en via de normale voordeur binnen zien te komen. Een afdeling van 11 man onder de luitenant Cook zou tezelfder tijd stelling nemen in de lijn A—B, front naar de oase. 7 man moesten op dat ogenblik een opstelling hebben ingenomen in de lijn C—D, terwijl 4 man een opstelling zouden nemen bij de hoekpunten van het huis om elke vluchtende Duitser neer te schieten. Twee onderofficieren met springstoffen moesten Keyes op enige afstand volgen.

Wellicht zal deze oplossing de ware niet zijn geweest. Dat is geen enkel bezwaar, want in de strategie en de tactiek zijn „eenheidsoplos-

singen" uit den boze. Welke oplossing u ook moge prefereren, als die oplossing maar berust op gezond verstand en een goede analyse van de situatie, waarbij de gegevens van de vijand, de eigen opdracht, het terrein en de eigen middelen de basis van uw denken zijn geweest, dan is het zeer goed mogelijk, dat u tot heel andere — en eveneens zeer plausibele — oplossingen zult komen. Van te voren is nooit te zeggen, welke oplossing de goede is. Want de grote onzekere factor, nl. de vijand, kan uw gehele plan in duigen doen vallen.

Stelt u zich in dit geval maar eens voor, dat op het moment dat Keyes zijn manschappen de verschillende opstellingen laat innemen, uit een der huizen bij de oase een patrouille te voorschijn komt, die de hele vergadering ontdekt, of dat er op dat moment enige pantserauto's — terugkerend van een patrouillerit — aankomen, dan is alles voor niets geweest. Niet voor niets zeggen de Fransen: „le succès approuve tous”; het succes bewijst alles. Er zijn in de loop van de historie tal van veldslagen geweest die uitstekend waren opgezet, maar die faliekant verkeerd uitkwamen. Er zijn er ook, die theoretisch onjuist waren opgezet en in een grote overwinning eindigden. Dat zit hem voornamelijk in die ongewisse factor die „vijand” heet en in de persoon die aan de touwtjes trekt.

De uitvoering.

Maar hoe dan ook, het lot bleef Keyes nog steeds gunstig gezind. Hij liep met Campbell en Terry recht op de voordeur van het huis van Rommel af, terwijl de overige manschappen hun opstelling reeds hadden ingenomen of aan het innemen waren. Campbell bonsde op de deur en riep luid, dat hij naar binnen wilde. Een schildwacht opende de deur. De drie Engelsen stortten zich boven op hem, maar zij konden hem niet overmeesteren, zodat Campbell hem neerschoot. Nu was er geen houden meer aan. Bliksemsnel moest nu worden opgetreden. Uit een deur recht tegenover de ingang scheen licht. Keyes bedacht zich geen ogenblik. Hij rukte de deur open. De kamer was vol officieren en ordonnansen. Kaarten lagen op tafel. Keyes schoot zijn pistool leeg, terwijl Campbell enige handgranaten naar binnen gooide. Daarna trok Keyes de deur dicht. Ondertussen had Terry stelling genomen aan de trap en schoot een aantal officieren die naar beneden wilden komen met zijn tommygun van de trap af. Een tweede kamer op de begane grond bleek eveneens bezet, hoewel er geen licht brandde. Blijkbaar was dat een slaapkamer. Door het helse rumoer gewekt kwam men daar op de been. Keyes rukte de deur open, maar werd meteen door een aantal kogels getroffen en viel dodelijk gewond in de gang neer. Terry sprong naar voren en ledigde het magazijn van zijn tommygun in de kamer. Campbell slingerde er enige handgranaten in. Ondertussen hadden de twee onderofficieren de telefooncentrale genomen, de centralist buiten gevecht gesteld en een springlading tegen de centrale aangebracht.

Terwijl de vier mannen het ontzielde lichaam van Keyes uit de gang trokken, vloog de centrale in de lucht. Bemerkende dat Keyes dood was, lieten zij zijn stoffelijk overschot liggen en trokken terug naar de oorspronkelijke opstellingplaats, die men als algemeen verzamelpplaats had genomen, na afloop der actie.

De Duitsers bij de oase waren ondertussen ook gealarmeerd

en kwamen gewapend naar buiten, waarbij al spoedig bleek, dat men daar wel gealarmeerd was maar niet overstuur. Een gedeelte bleef in de huizen en begon van daar uit een vuurgevecht met de mannen onder bevel van de luitenant Cook. Het plotselinge vuur dat de mannen in de lijn C—D afgaven, deed de reeds op Cook en zijn mannen aanvallende Duitsers een ogenblik terugdeinzen. Toen uit een der schuren bovendien een pantserauto te voorschijn kwam, was de strijd spoedig beslist. De Britten werden uit elkaar geslagen. Van een geordende gezamenlijke terugtocht kwam niets meer terecht. De kapitein Campbell werd gewond en bleef liggen. Hij werd later in Italië bevrijd. Van de ploeg in de lijn C—D ontkwam niemand. De luitenant Cook met 12 man konden zich tenslotte in de duisternis terugtrekken. Zij werden de volgende dag door Duitse vliegtuigen ontdekt en door een grote overmacht krijgsgevangen gemaakt. Overste Laycock en zijn drie metgezellen ontkwamen. Zij werden niet ontdekt en konden op de afgesproken tijd weer inschepen.

Overste Keyes kreeg posthuum het Victoria Kruis.

Later werd bekend, dat de Duitsers bij deze aanval vier hoofdofficieren — waaronder de Chef van de Staf van Rommel en het hoofd van zijn sectie operatiën 5 sub alterne officieren en 18 man hadden verloren. Het hoofdkwartier was volkomen gedesorganiseerd.

Toen op 19 November het VII Leger tot de aanval overging, was de schade nog niet hersteld, wat zeer zeker van invloed op het verloop der operatiën is geweest. Maar de man waar het om was begonnen, n.l. Rommel zelf, was de dans ontsprongen. Hij was op de avond, waarop de overval plaats vond, op het Stafkwartier van een van zijn Divisie Commandanten, die jarig was en met het oog daarop een feestje had georganiseerd. Een half uur na de aanslag kwam Rommel in zijn Hoofdkwartier terug. Ook hij had dus geluk. Maar ook Rommel kon men inderdaad een zekere stoutmoedigheid niet ontzeggen.

Bezien wij de gehele actie, dan kunnen wij niet anders dan diep respect hebben voor Keyes en zijn mannen. Al hadden zij per slot van rekening niet het succes waarop zij rekenden, hun actie is wel zo goed overwogen, en zo voortreffelijk uitgevoerd en getuigde van zoveel doorzettingsvermogen en opofferingsgezindheid, dat ieder van deze raiders een lichtend voorbeeld van elke soldaat — van hoog tot laag — kan zijn.

En zij konden dat zijn, omdat zij doordrongen waren van de geest van een Wavell en een Gott. Mannen met een ijzeren wilskracht en een eindeloos vertrouwen in zichzelf en de taak waarvoor zij streden.

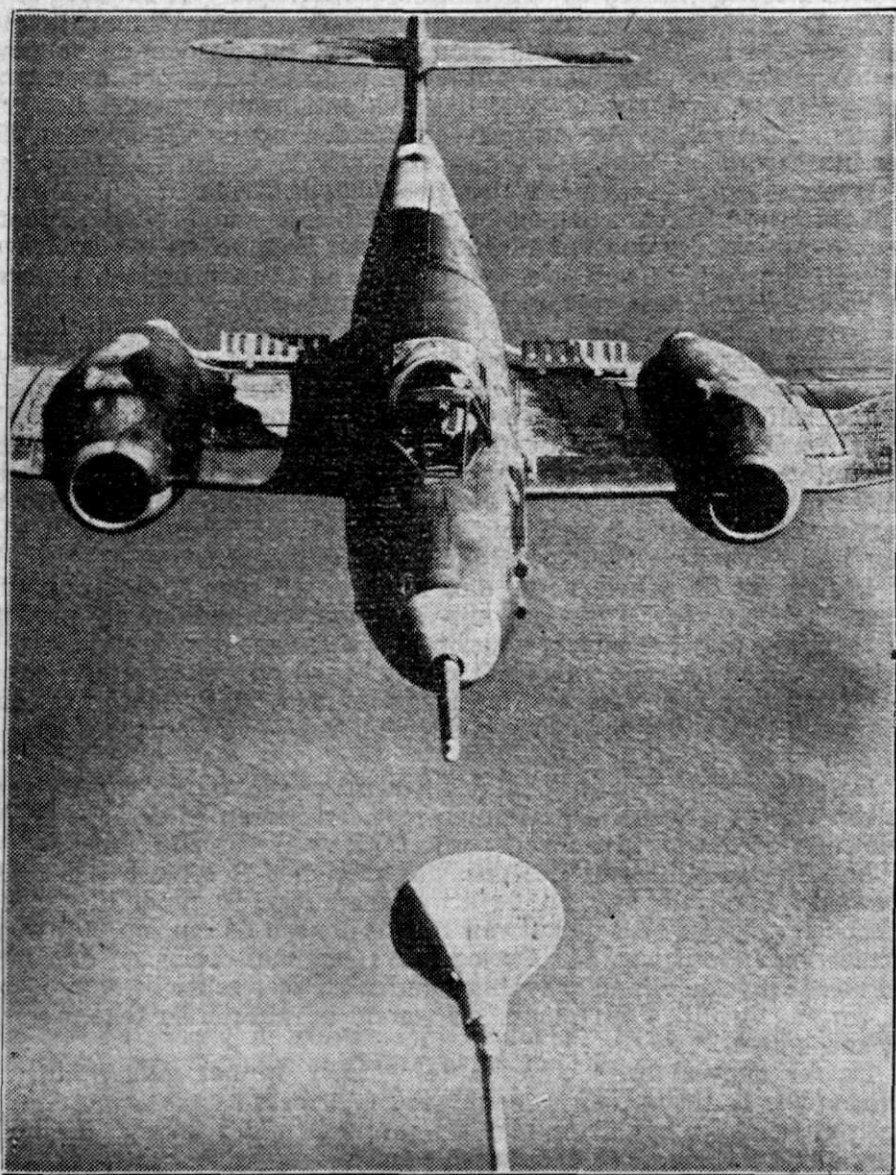
Aan Duitse zijde trof het ons, dat men het Hoofdkwartier totaal onbewaakt had gelaten. Zou de afwezigheid van Rommel hierbij een rol hebben gespeeld? Als de kat van huis is dansen de muizen. Wij weten het niet, maar fout was het. Oorlog is nu eenmaal oorlog en dan moet men steeds met de vijand rekening houden en zeer zeker in de moderne tijd, nu er eigenlijk geen plaats ter wereld is, waar men tegenwoordig niet kan komen.

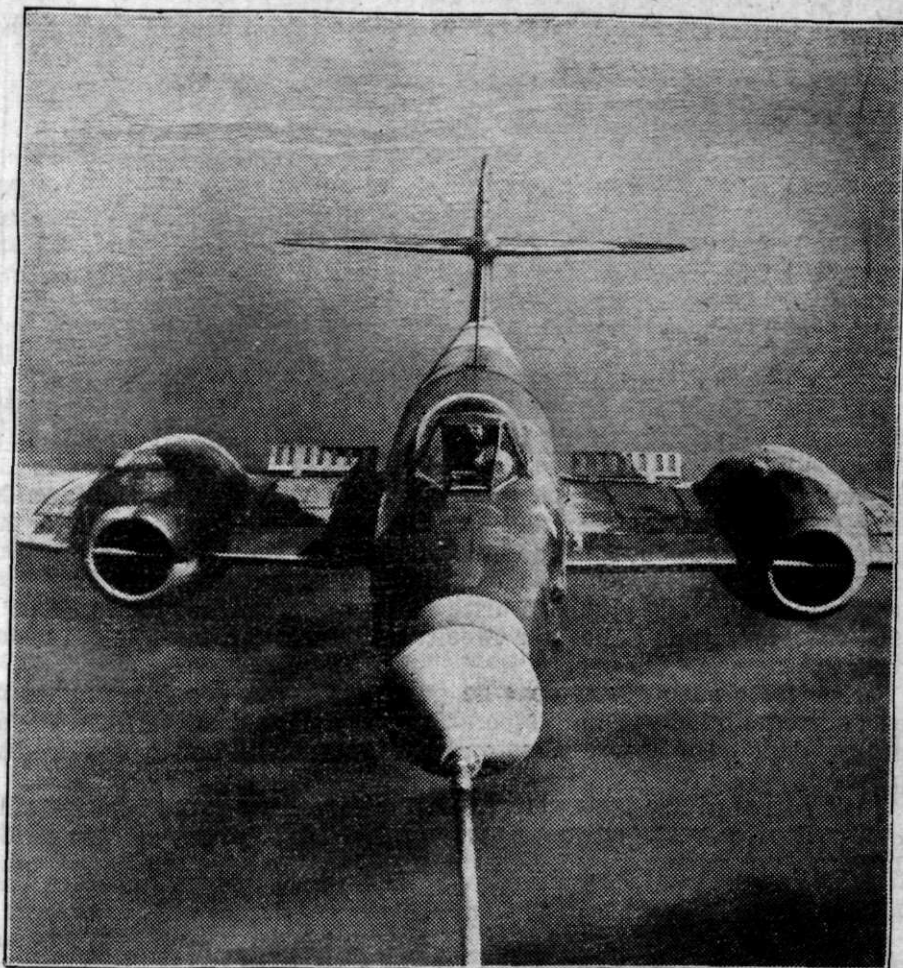
Daartegenover dient gewezen te worden op het gedisciplineerde optreden der Duitsers toen ze eenmaal gealarmeerd waren, waarvan de Engelsen helaas maar al te zeer de gevolgen ondervonden. Discipline is nog altijd het eerste middel tegen paniek.

EEN VLUCHT VAN TWAALF UUR DOOR EEN GLOSTER METEOR STRAALJAGER

Bijgetankt door een 4-motorige Lancaster met propeller-aandrijving.

Nu de Gloster Meteor straaljager, het uitstekende jachtvliegtuig, dat ook in de Nederlandse Luchtmacht zo'n belangrijke plaats inneemt, in het middelpunt der belangstelling staat, verdient de volgende op

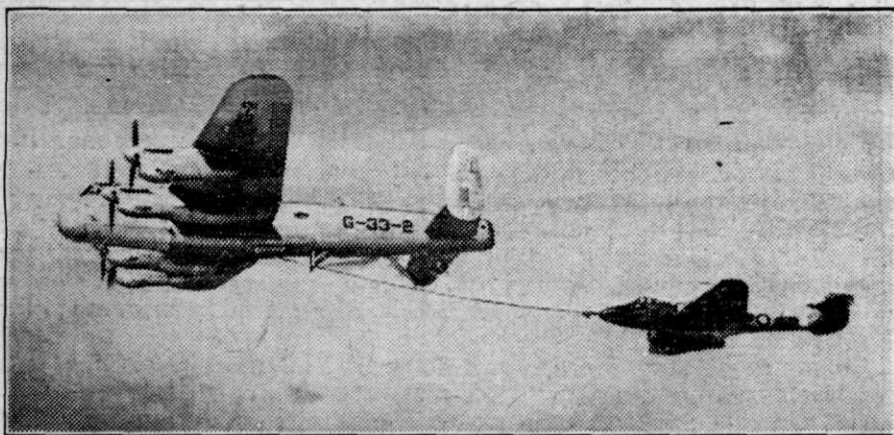

7 Augustus j.l. in Engeland gehouden proefneming aller aandacht.

Door een standaard Gloster Meteor straaljager gedurende de vlucht bij te tanken uit een 4 motorige Lancaster (met propelleraandrijving) is het mogelijk gebleken deze jager gedurende 12 uur 3 min. onafgebroken in de lucht te houden. Onder normale omstandigheden is de vliegtuigduur van dit vliegtuig ongeveer een uur.

Deze langste jetvlucht, die ooit werd gemaakt, was mogelijk doordat de brandstofvoorraad van het jachtvliegtuig tienmaal in de lucht werd aangevuld, waarbij totaal een hoeveelheid van 2500 gallons brandstof werd overgebracht. Gedurende de laatste twee malen was het zicht zo slecht dat beide vliegtuigen door middel van radar contact moesten houden. De snelheid van de vliegtuigen bedroeg gedurende het vullen \pm 190 mijl per uur, terwijl het direct contact tussen jager en tanker dan telkens twee minuten in stand gehouden werd. Bij de laatste twee vullingen had men 11 minuten nodig. Dit geschiedde door middel van

een door de tanker gesleepte slang van 70 voet lengte met aan het einde een metalen trechter met een diameter van 60 cm. De jager had op de neus een potloodvormige buis die door de jachtvlieger in de trechter werd gevlogen, waarna de verbinding automatisch verzekerd werd. Gedurende de gehele vlucht kruiste de jager op een hoogte van 6.000 à 8.000 voet, terwijl de Lancaster twee tussenlandingen maakte om brandstof in te nemen.

Het grote succes van deze zo goed geslaagde proefneming is wel dat de mogelijkheid is aangetoond om in de lucht te tanken als een landing door slechte weersomstandigheden moeilijkheden zou kunnen opleveren.

Uit den aard der zaak werd het experiment met grote belangstelling gevolgd door de vertegenwoordigers van het Air Ministry en van de U.S. Air Force.

d. T.

Boekbespreking

PRINCIPES D'ART MILITAIRE, door
A. Zwendelaar. Uitg. Ad. Goemaere,
21 Rue de la Limite, Bruxelles.

Schrijver, die vermoedelijk als reserve officier in het Belgische Leger heeft gediend, heeft dit boek geschreven als een „étude pour les officiers de Réserve”, een categorie welke in een modern leger het overgrote deel der officiers encadrering vormt. Hij waarschuwt tegen het — bij wijze van recept — star toepassen van de in voorschriften en reglementen gegeven regels, welke uiteraard geen rekening kunnen houden met bijzondere omstandigheden als moreel van de troep, weersgesteldheid e.d. Daarom zal de officier niet alleen „les procédés”, welke vooral gedurende een oorlog snel kunnen evolueren, moeten

kennen, maar ook en niet in de laatste plaats zal hij „les principes” moeten beheersen teneinde aldus elk vraagstuk op de juiste wijze te kunnen oplossen. Schrijver gaat hierbij van de gedachte uit dat: „tout chef militaire a pour obligation d'accomplir sa mission, de vaincre, d'accord ou non avec le réglement”.

Het wil ons voorkomen dat schrijver er niet steeds in geslaagd is zich uitsluitend tot „les principes” te beperken, waarbij wij toegeven dat het trekken van een scherpe scheidingslijn tussen „principe” en „procédé” dikwijls moeilijk is. Niettemin bevat dit boek vele goede gedachten en aanwijzingen welke vooral voor hen die met de opleiding van reserve officieren zijn belast lezenswaardig zijn.

v. d. B.

STATISTIEK IN ONS LEGER

door C. SCHEP, *Majoor der Genie.*

„Administration is a tool of management”

De „administratie” is een zeer belangrijk, zo niet onmisbaar hulpmiddel voor de bedrijfsleiding om het bedrijf behoorlijk te kunnen leiden. Hoe groter het bedrijf, hoe minder er overzicht bestaat voor de bedrijfsleiding, des te belangrijker plaats gaat de „administratie” innemen. Een goed gevoerde „administratie” geeft onbarmhartig alle voordelen en nadelen, alle fouten en tekortkomingen van een bedrijf weer, als men in staat is om ze uit de warwinkel van papieren bedekt met cijfers te kunnen halen.

Helaas heeft niet iedereen van de bedrijfsleiding tijd en lust om de ingewikkelde gangen van de „administratie” te doorworstelen.

Het samenzoecken van de benodigde gegevens uit de „administratie”, het rangschikken van deze gegevens op zeer duidelijke, overzichtelijke en systematische wijze is een eerste vereiste. Hierdoor wordt een vergelijking met vroegere gegevens mogelijk, terwijl ook de onderlinge samenhang der verschillende gegevens gaat spreken. Is dit tot stand gebracht, dan spreekt men in het algemeen van „statistiek”.

De gehele Landmacht kunnen we zien als een groot, zelfs als een zeer groot „Bedrijf” met een „Bedrijfsleiding”. Wel is waar kent dit „Bedrijf” als geheel geen „kostprijsadministratie” en geen „winst- en verliesrekening”, maar we hebben daarentegen begrotingsbedragen, welke worden besteed en vermoedelijk zou men zeer verwonderd staan indien van de reeds beschikbare gegevens of te verkrijgen gegevens statistische cijfers of overzichten werden samengesteld. „Administratieve gegevens” welke niet door de „Bedrijfsleiding” gebruikt worden zouden rustig achterwege kunnen blijven.

Op het gebied van de prijzen-statistiek werd door de Dienst Kwartiermeester-Generaal indertijd de commandanten attent gemaakt op de enorme kosten van het gebruik van voertuigen en meer speciaal de „carriers”. De kosten per gereden kilometer kwamen toen op rond f 3.— (drie gulden). Ik wil hier thans nog aan toevoegen de gemiddelde kosten voor een aantal andere voertuigen, waarbij gemakshalve de vaste kosten werden omgeslagen over de gemiddelde kilometer-levensduur van de wagen en waarbij gedeeltelijk gebruik gemaakt werd van burgergegevens waar geen militaire- beschikbaar waren.

Breakdown met chauffeur	f 0.78 per km.
Vrachtauto 3-ton met chauffeur	f 0.33 per km.
Personenauto met chauffeur	f 0.26 per km.
Jeep met chauffeur	f 0.21 per km.

Een rit van Den Haag naar Groningen en terug met een personenauto kost het Rijk niet minder dan f 130.—. De vraag: „Kan het niet per N.S.?”, is dus zeker niet overbodig.

Hopelijk dat deze opgave de verschillende commandanten tot nadenken zal stemmen.

Maar ook een 3-tons vrachtauto met chauffeur, welke in het geheel niet rijdt kost het Rijk geld en wel rond f 17.— per dag. En hoeveel wagens staan er niet stil?

Verder komen bij de Landmacht sporadisch enkele statistische gegevens voor, bijv. over het munitieverbruik in het jaar 1948 door de verschillende legeronderdelen en gegevens over de chauffeursopleiding bij het Artillerie Opleidings Centrum.

Tot welke conclusies deze gegevens aanleiding gaven, zal ik hier niet uiteenzetten, maar wel dat hierdoor een zeer goed beeld verkregen werd van het munitiebeheer bij de verschillende legeronderdelen. De statistiek vormt echter nog steeds geen vast deel van de „administratie” van de Nederlandse Landmacht. Hierdoor blijven noodgedwongen vele vragen, waarvan de beantwoording voor de „Bedrijfsleiding” van zeer veel belang is, onbeantwoord. Voor het opmaken van begrotingen, bepalen van magazijnsvoorraden, etc. zijn statistische gegevens b e s l i s t onmisbaar. Een simpele vraag: „Wat kost de opleiding van één (c.q. van dié) soldaat en hoe waren deze kosten verdeeld?” Het antwoord (dat er zover ik weet nog niet is) vormt een onschatbare bron voor de bepaling van de efficiency van verschillende opleidingsystemen en organisaties.

„Hoeveel uren duurde de werkelijke opleiding van een soldaat?” „Hoeveel uren gingen er verloren en door welke oorzaken?” „Wat is de gemiddelde gebruiksduur van vrachtauto's per week?” „Wat is het gemiddelde beladings% van de vrachtauto's?” „Hoeveel ton/kilometer werd uit een bepaalde vervoersorganisatie verkregen?” „Bij welke onderdelen komen de meeste herstellingen voor aan (soort materieel)?” „Wat voor soort herstellingen zijn dit?” „En door welke oorzaken?”

Al deze vragen zijn voor een goede bedrijfsvoering van belang, maar kunnen we ze beantwoorden? Op het ogenblik zeker niet.

Toch heeft menigeen een hartstochtelijke afkeer van statistische gegevens. Waarom? Omdat enerzijds deze nare, nuchtere cijfertjes, goed gegroepeerd, een verdoezeling van gemaakte fouten onmogelijk maakt en het vergelijken van opleidingsonderdelen mogelijk maakt; aan de andere kant wellicht omdat de kunst van het groeperen der cijfers nogal moeilijk is.

Ik moge een voorbeeld aanhalen.

Een zeker onderdeel had 32 vrachtauto's 3-ton voor lesdoeleinden ter beschikking en klaagde dat dit te weinig was. Uit de gegevens betreffende herstellingen aan deze wagens bleek, dat gemiddeld 1/3 deel doorlopend in herstelling was voor diverse ernstige defecten, terwijl rond 1/6 deel doorlopend in herstelling was voor kleine defecten. Uit de gegevens der rijlessen bleek, dat in 8 weken bij dit onderdeel 1400 praktische rijuren waren gegeven.

Deze gegevens leiden tot het volgende:

32 wagens beschikbaar, 50 % doorlopend in herstelling, doorlopend beschikbaar voor lesdoeleinden 16 stuks. Per week kunnen zeker 5 dagen rijlessen worden gegeven en per dag zeker 5 lesuren, waarbij dan beslist voldoende tijd voor onderhoud overblijft. Totaal per week per wagen 25 lesuren. Gedurende 8 weken dus $8 \times 16 \times 25 = 3200$ werkelijk beschikbare rijlessuren. Gegeven werden slechts 1400 lesuren. Wat deed men met het verschil van 1800 lesuren? Al spoedig bleek, dat herhaaldelijk leswagens gebruikt werden voor huishoudelijke diensten en troepenvervoer. Men had zich echter niet gerealiseerd, dat dit uiteindelijk zoveel verloren uren zou gaan opleveren.

Hoe is dit bij andere legeronderdelen?

De militair moet er van doordrongen raken, dat ook in een leger niet alleen materieel, maar ook tijd geld kost en door onoordeelkundig gebruik zeer snel tot enorme verspilling kan leiden.

Bij de verspilling van tijd is dit echter in een militaire organisatie alleen te constateren door het zorgvuldig gebruik van alle op „arbeids-tijd” betrekking hebbende „administratieve” gegevens.

Voor het verkrijgen van een beter inzicht van de „Bedrijfsleiding” in „de besteding van de begrotingsbedragen” moge de statistiek een vaste plaats gaan innemen in de „administratie”, maar bovenal zal een regelmatige publicatie van deze gegevens een stevige steun zijn voor de Commandanten der verschillende legeronderdelen bij contrôle van hun onderhebbende opleidingen.

GENERAAL OMAR BRADLEY

door B. KONING, Luitenant-Kolonel der Infanterie.

Het is altijd van veel belang, als men een en ander weet van de mensen waarmede men moet samenwerken. Dan weet men waar men aan toe is en waarop men kan rekenen. Een gewaarschuwd mens telt nu eenmaal voor twee.

Over Montgomery weten wij genoeg. De held van el Alamein is voor ons geen onbekende.

Van de generaal Omar Bradley weten wij veel minder. Toch is deze veldheer voor ons ook van een bijzondere betekenis, want hij is in zijn functie als voorzitter van de Amerikaanse Staf Chefs en Chef van de Staf van de opperbevelhebber een van de belangrijkste strategische figuren in de wereld en wellicht de belangrijkste strateeg in het kader van het Atlantische Pact.

Wat voor man is Omar Bradley?

Bradley is een eenvoudig, niet op de voorgrond tredend man. Hij werd tijdens de oorlog de „G.I. General” genoemd. Hij was de man die onder alle omstandigheden voor zijn soldaten opkwam. Hij was de man, die net als zijn soldaten op de grond sliep en zijn adjudant verbood om de grond wat gelijk voor hem te maken. In plaats van te saluëren, wuift hij vaak zijn troepen toe. Een eenvoudig man, maar met een enorme geestkracht en een verbazingwekkend inzicht.

In de eerste wereldoorlog was Bradley niet aan het front geweest.

In de dertiger jaren was hij leraar in West-Point, leraar aan de Krijgsschool, Commandant van de Infanterie School en Divisie Commandant. Toen hij het commando over de 42e Divisie aanvaardde — die voor goed doorging — vond hij het peil der geoefendheid maar matig. In minder dan geen tijd had hij een aantal van zijn ondercommandanten verwerkt. Vriendelijk, heel vriendelijk was hij. Hij was de enige Generaal in het hele Amerikaanse leger, die in voorkomend geval tegen een gewone G.I. zei: „Neem me niet kwalijk”. Maar zij die voor hun taak niet deugden gingen de laan uit.

Maar degenen die hij tenslotte behield, konden hem volledig vertrouwen en hij kon op hen bouwen. In de oorlog kunnen een massa zaken niet door bevelen geregeld worden, daarvoor is een groot wederzijds vertrouwen nodig. Slechts indien dat er is, loopt de zaak goed, anders beslist niet!

Bradley is de man van het wederzijds vertrouwen. Maar op de juiste wijze. Geen bevoordeling van inzicht. Door en door rechtvaardig en streng, vooral tegenover zichzelf.

Hij eist veel, heel veel, van anderen en van zich zelf. Daarnaast wil Bradley steeds op de hoogte zijn van de stemming bij zijn troepen. Een Generaal moet weten wat er in de troep leeft. Het merkwaardige is — of eigenlijk is het helemaal niet merkwaardig, want het h o o r t z o — dat reeds Julius Caesar er de zelfde theorie op na hield en de zelfde middelen toepaste als Bradley. Caesar mengde zich ook graag onder zijn troepen. Bradley ook. Tijdens een zware nachtmars onder hondenweer, liep Bradley tussen de troep. Een der soldaten zei: „De duivel hale de kerel die dit uitgevonden heeft”. „Ja”, antwoordde Bradley, „Ze moesten hem ophangen”.

Entrée de campagne.

In Februari 1943 leden de Amerikanen in Tunis bij de Kasseranepas een ernstige nederlaag tegen Rommel. De generaal Fredenhal werd uit zijn functie als commandant van het IIe Amerikaanse legerkorps ontheven. Eisenhower had toen de keus tussen de spectaculaire Patton en de bescheiden Bradley. Hij koos Bradley. Patton kreeg de opdracht om de operatie tegen Sicilië voor te bereiden.

Bradley slaagde er in zeer korte tijd in om het geschokte Amerikaanse moreel weer te herstellen. Hij voerde zijn legerkorps van midden Tunis naar het Noorden. Hij deed dat zo snel en meesterlijk — dwars door de verbindingslijnen van het I Britse leger —, dat de Duitsers er niets van merkten en niet konden geloven, dat de Amerikanen plotseling in de sector van Mateur opdoken. En de aanval van het II L.K. in die sector was zo goed voorbereid en uitgevoerd, dat de Duitsers en Italianen ruim 3000 man aan doden, 4400 gewonden en 41.000 krijgsgevangenen verloren. De Amerikaanse verliezen bedroegen nog geen 400 doden en 500 gewonden.

Na de capitulatie van Tunis zei Bradley: „dit is het einde van de operaties van het II L.K. in Afrika”.

Op Sicilië en in Italië commandeerde hij een legerkorps onder Patton en onder Clark.

En toch werd Bradley begin 1944 aangewezen als een van de voornaamste commandanten van de Amerikaanse troepen, die de invasie in Frankrijk moesten uitvoeren.

De beslissing lag hierbij voor een groot deel in handen van Eisenhower. Een zeer belangrijk onderdeel van het besluit om Bradley te kiezen, heeft zeer zeker in het feit gelegen, dat deze man zo buitengewoon gemakkelijk met andere mensen kon omspringen. Hij zou veel met Montgomery moeten samenwerken en die was niet gemakkelijk.

Ongetwijfeld is Bradley er in geslaagd, om op de meest voortreffelijke wijze met de grote Brit samen te werken. Bij de voorbereiding van de invasie hebben zij een dusdanig wederzijds respect en vertrouwen

voor en in elkaar gekregen, dat toen op 12 Juli 1944 de Amerikaanse en Britse bruggehoofden in Normandië tot één groot bruggehoofd waren samengevoegd, Montgomery — die het opperbevel over alle troepen in Normandië had — tegen Bradley zei: „Zeg maar hoe je het hebben wil, dan zal ik het commanderen”.

Op voortreffelijke wijze voerde Bradley de afsnijding en verovering van Cherbourg uit. Hij was de grote man van de doorbraak bij St. Lo—Pórien.

Samen met Montgomery bewerkte hij de vernietiging der Duitsers in de „Pocket of Falaise”. In strijd met de opdracht van Eisenhower om na de doorbraak bij Avranches zich eerst meester te maken van Brest, joeg Bradley zijn troepen naar het Westen, omdat hij met grote scherpste zag, dat hij daardoor de vernietiging van het 7e Duitse leger kon bewerkstelligen. Die kans kreeg hij later misschien nooit meer. Brest kreeg hij toch wel. En bovendien, al zou hij Brest snel nemen, gebruiken kon men de haven voorlopig toch niet, want die zou èn door de bombardementen èn door de Duitsers wel grondig worden verwoest.

En het 7e leger werd vernietigd.

Op 16 December 1944, tijdens het begin van het Duitse Ardennen offensief, was Bradley in het hoofdkwartier van Eisenhower. Beide mannen hadden onmiddellijk door, dat het hier om een grote Duitse aanval ging. Bradley ging onmiddellijk terug naar zijn hoofdkwartier in Luxemburg, maar niet dan nadat hij de 7e tank Divisie uit 't Noorden opdracht had gegeven om zo snel mogelijk naar St. Vith te gaan en de 10e tank Divisie uit het Zuiden had bevolen om op te rukken naar het Noorden, om te ageren tegen de flank van de doorgedrongen Duitsers.

In Luxemburg — het hoofdkwartier van Bradley — hoewel dicht bij het bedreigde front, was iedereen volmaakt rustig. De geest van de meester-Bradley wist wat voor soort medewerkers hij had. Hoewel de Duitse aanval voor Bradley een verrassing was, werd hij er geen ogenblik door verontrust. Hij had met een dergelijke aanval — ook al achtte hij deze vrijwel uitgesloten — toch rekening gehouden. „Als de vijand daar aan wil vallen, laat hij dat dan maar doen, dan hebben wij een pracht van gelegenheid om hem te vernietigen. Daarom kon hij ook zo snel zijn tegenmaatregelen nemen.

Na het mislukken van het Duitse offensief, ontbrandde de slag om Rijnland.

Zonder enig tegensputteren stond Bradley het IX Amerikaanse leger aan Montgomery af voor de actie tegen Noord Rijnland, zoals hij ook tijdens het Ardennen offensief volkomen de indeling van het I en IX de Amerikaanse leger bij Montgomery had aanvaard.

Bij hem ging het algemeen belang boven eigen eer en glorie.

Zeër zeker was de verovering van Noord Rijnland een prachtstuk werk en bij ons meer bekend dan de verovering van de rest van Rijnland, omdat Noord Rijnland nu eenmaal aan ons land grenst en bij die slag ook Limburg ten Oosten van de Maas werd bevrijd, zodat ons land er ook rechtstreeks bij betrokken was.

Maar in het bijzonder de verovering van Midden Rijnland — het wilde Eiffelgebied, dat men ongeschikt achtte voor het optreden van grote eenheden — was een meesterstuk van strategie.

Op een volkomen verrassende wijze en door een pracht van een

aanval-manoeuvre werden de Duitse strijdkrachten daar vernietigd. Eveneens op zeer verrassende wijze werden de Duitsers tussen Moesel en Maginot linie verpletterd.

Bradley was een meester in het uitvoeren van verrassende operatiën. Dat kon hij, omdat hij zulk een geweldig inzicht had. Hij peilde zeer nauwkeurig het optreden van de tegenpartij en deed dan datgene waar de vijand niet of ternauwernood op had gerekend. Normandië, de Eiffel en de Palts zijn daar de meest sprekende voorbeelden van.

De kroon op zijn werk was de dubbele omvatting van het Ruhrgebied. Meer dan 350.000 Duitsers gingen daar ten onder. Het was de grootste vernietigingsslag van alle tijden.

Bradley aarzelde nooit om zijn ondergeschikten aan te horen en hun ideeën, als hij ze goed vond, over te nemen. Hoewel dan de verantwoording verder voor hem was, pronkte hij toch nooit met andermans-veren en gaf de keizer wat des keizers was.

Alleen een waarlijk groot en innerlijk sterk man kan dat doen, zonder vrees, dat men zal denken, dat hij er kleiner door wordt.

Een figuur als Bradley wordt er alleen maar groter door. Een ieder weet, dat er nu eenmaal geen enkel mens is, die alles kan en alles weet. Hij die daarvoor weet uit te komen, verlaagt zich niet, maar verheft zich.

Daarnaast trok Bradley zich niets van de kleinigheden des levens aan. Hij liet een ieder zoveel mogelijk in zijn eigen waarde. Hij dorst tegen een soldaat te zeggen „neem me niet kwalijk”.

Al die eigenschappen en in het bijzonder zijn grote beheerstheid onder alle omstandigheden, stempelen hem inderdaad tot een groot man en een groot veldheer, waarin de landen van het Atlantisch Pact het grootste vertrouwen kunnen hebben.

En dat is heel veel waard, zo niet alles!

NEDERLANDS-INDIE CONTRA JAPAN

Onze Redacteur in Bandoeng, het Hoofd van de Krijgsgeschiedkundige Sectie van de Generale Staf K.N.I.L. verzocht ons het volgende ter kennis van de lezers te brengen.

Bij genoemde Krijgskundige Sectie wordt een stafwerk samengesteld betreffende de oorlog met Japan, hetwelk onder de titel „Nederlands-Indië contra Japan” zal verschijnen en ongeveer 2000 pagina's zal beslaan, gebonden in 8 à 10 linnen banden.

Het Ie deel, met als ondertitel: „Voorspel. Invloed van de oorlog 1914—1918 op sterkte, samenstelling en bewapening van het KNIL in de periode 1918—1940” is gereed gekomen en door Zijne Excellentie de Legercommandant goedgekeurd. Met het zetten werd reeds een aanvang gemaakt.

Voor de inhoud der overige delen moge worden verwezen naar „de Militaire

Spectator” van Juli 1949, blz. 273.

Het IIe deel is thans in bewerking; het zal — onvoorziene omstandigheden uitgesloten — nog dit jaar gereed komen. De oplaag werd voorlopig vastgesteld op 1000 exemplaren.

De aanschaffingsprijs voor officieren en daarvoor in aanmerking komende instanties is vastgesteld op f 10.— per deel, bij intekening voor het gehele werk.

Latere bestellingen zullen — voor zover de voorraad strekt — slechts worden uitgevoerd tegen de voor particulieren vast te stellen prijs, welke aanmerkelijk hoger zal liggen.

Teneinde tot een definitieve vaststelling van de oplaag te geraken, worden degenen, die wensen in te tekenen verzocht, daarvan op korte termijn bericht te zenden aan het Hoofd van de Krijgsgeschiedkundige Sectie te Bandoeng, Riouwstraat 4.

Uit de BUITENLANDSE VAKPERS

De sterkte en mogelijkheden van de Russische Luchtmacht.

Volgens de luchtvaartredacteur Mr Ansel E. Talbert, die zojuist van een studiereis door Europa is teruggekeerd, bestaat de Rode Luchtmacht momenteel uit ongeveer 15.000 (!) vliegtuigen in eerste lijn, verdeeld over

- 1° verschillende tactische luchtmachten die in zeer nauw contact met de grondstrijdkrachten staan,
- 2° de „interceptor arm” (jagers) van de R. luchtverdediging en
- 3° de onafhankelijke (strategische) lange afstands bommenwerpers, welker aantal op speciaal bevel van Stalin aanmerkelijk wordt uitgebreid.

Bovendien zijn er luchtmachtonderdelen bij de Marine ingedeeld.

Numeriek is de R. Luchtmacht thans de grootste ter wereld en meer dan tweemaal zo groot als de D. Luftwaffe in 1940, die toen een 6.000 vliegtuigen in eerste lijn ter beschikking had. Bovendien zijn thans in productie een nieuw type straaljager en 4 motorige bommenwerpers die een grote gelijkenis tonen met de Amerikaanse Superfortress B 29. Volgens de beschikbare gegevens zou de Russische vliegtuigindustrie in 1944 reeds 40.000 vliegtuigen van alle mogelijke typen geproduceerd hebben. Ter vergelijking diene dat in datzelfde jaar door de V.S. 96.000 vliegtuigen werden geproduceerd, waaronder een zeer groot aantal viermotorige bommenwerpers. Gedurende de laatste oorlog werden door de V.S. 14.795 vliegtuigen van diverse typen aan de S.U. geleverd.

Geallieerde strategen in Europa zijn van mening dat de Rode Luchtmacht een enorm sterk instrument is voor het uitvoeren van een sweep in W. richting in samenwerking met het Rode Leger. In feite is dit luchtwapen in de eerste plaats georganiseerd voor de ondersteuning van de grondtroepen en wel speciaal van de gemechaniseerde lichte troepen. De meeste strategen zijn van mening, aldus Mr Talbert, dat met de op dit ogenblik ter beschikking staande geallieerde luchtstrijdkrachten de Rode Luchtmacht nauwelijks belet zou kunnen worden om het luchtoverwicht te bevechten op enig punt Oost van de

Pyreneeën of van het Kanaal. Echter zullen de R. Luchtstrijdkrachten als strategische luchtmacht gedurende de eerstvolgende drie jaren op het 2e of 3e plan staan. Men acht dit onderdeel n.l. thans nog niet in staat om met zware bombardementseenheden de industriecentra in Gr. Brittannië en de V.S. aan te vallen.

De hoogste leiding bij de Rode Luchtmacht is nog al eens aan verandering onderhevig geweest, in den regel doordat de betrokken officieren uit de (politieke) gratie vielen met dikwijls als gevolg een doodstraf, verbanning of plotselinge verdwijning. Achtereenvolgens voerden het bevel generaal Yakov I. Alkonis (1937); generaal Alexander D. Loktionov (1938); generaal Pavel Rychagov (1940); generaal Yakov Smushkevich (1941) en maarschalk Alexander A. Novikov (1946).

Novikov was 34 jaar en generaal-majoor toen hij het bevel overnam van generaal Smushkevich. Direct daarop werd hij bevorderd tot luit.-generaal en op 18 Januari 1943 tot kolonel-generaal. De volgende maand werd hij benoemd tot eerste Russische Luchtmaarschalk. Hij leidde persoonlijk de operaties v. d. Rode Luchtmacht bij Stalingrad.

Zowel luchtmaarschalk Novikov als maarschalk Zhukov werkten in vriendschappelijke verhouding samen met de Amerikaanse militaire leiders. In 1946 werd Novikov zonder nader commentaar van zijn functie ontheven. Zover bekend werd hij veroordeeld tot 6 à 8 jaar gevangenisstraf en werd erger voorkomen dank zij zijn uitzonderlijk moedig gedrag gedurende de oorlog.

Thans staat de Rode Luchtmacht onder bevel van maarschalk Konstantine A. Vershinin en bekleedt Vassily, de 29-jarige zoon van Stalin, de rang van luitenant-generaal der vliegers.

Op de laatst gevierde dag van de Rode Luchtmacht heeft Vershinin nog gewezen op de drie zwakste punten van de Rode Luchtmacht, n.l. de noodzakelijkheid om ten koste van grote inspanning en opoffering de ontwikkeling te bevorderen van

- 1° „high speed jet interceptors” voor de luchtverdediging,
- 2° meermotorige strategische bommenwerpers en
- 3° radarnetten om het vliegen onder

alle weersomstandigheden mogelijk te maken.

Een bekend feit is verder dat — en misschien is dit wel het zwakste punt — de ontwikkeling van de Russische vliegtuigmotorenindustrie jaren bij die van de geallieerden ten achter is en het niet is aan te nemen dat de ontelbare Duitse technici die door de Russen gecharterd zijn in staat zullen zijn de achterstand in de massaproductie van een voortreffelijke straalmotor in te lopen.

Ook op het gebied van radar staan de Russen stukken ten achter bij de Amerikanen die een schat van ervaring opdeden bij hun lange-afstands-vluchten in de laatste wereldoorlog en de jaren daarna, terwijl tot voor twee jaar de Rode transportvliegtuigen nimmer bij nacht vlogen!

Een groot probleem is de motorbrandstofbevoorrading. De naoorlogse uitspraak van Goering dat zonder olie niemand een oorlog kan winnen is maar al te waar gebleken in deze tijden van mechanisatie en motorisatie; dit hebben de Duitsers aan den lijve ondervonden.

De opbrengst van de Russische olievelden is onvoldoende voor de economische behoefte van het land zelve. Nieuwe velden worden geëxploiteerd in Siberië en het enorme gebied tussen Wolga en de Oeral Noord-Oost van Stalingrad.

Meer dan 50 procent van alle Sovjet petroleum is nog afkomstig van de rijke olievelden bij Bakoe, dat ruimschoots binnen het bereik ligt van de Amerikaanse B 29 of Engelse Lincoln bommenwerpers die in het Midden Oosten hun bases hebben.

Gedurende de laatste twee jaren bejiveren de Russen zich dan ook om alle synthetische olieinstallaties uit het door hen bezette Duitse gebied ver naar het binnenland af te voeren. Ook dit heeft zijn grote bezwaren indien men bedenkt dat de Sovjet Unie met een landoppervlakte die ruwweg driemaal zo groot is als die van de V.S., een spoorweg capaciteit heeft die driemaal zo klein is als van laatstgenoemd land.

Als zeer belangrijke strategische doelen in Rusland beschouwt men, behalve de oliecentra en de verbindingen, elektrische centrales, vliegtuigmotorenfabrieken en belangrijke centra als b.v. Moskou waar o.m. zeer belangrijke research- en luchtvaartlaboratoria zijn gevestigd.

Ansel Talbert verklaart dat een aantal van de meest belangrijke strategische objecten in Rusland binnen theoretisch bereik liggen van B 29 eenheden die

opereren van Groot Brittannië en West Europa, het Midden Oosten, Skandinavië, Okinawa en verschillende andere punten. Zelfs zou jagerescorte van vliegekampschepen af veelal mogelijk zijn. Verder veronderstellen insiders dat de enorme Convair B 36, van Amerikaanse vliegbases startende, geschikt zou zijn voor de intercontinentale oorlogvoering. Deze B 36 is reeds door de Amerikaanse Luchtmacht als toekomstig strategisch wapen aanvaard.

New York Herald Tribune.

dT.

DE MILITAIRE SITUATIE IN EUROPA

In een artikel onder het hoofd „De Militaire situatie in Europa”, zegt de Kolonel Wyndham dat, op het einde van de oorlog, voor de leiders der Sovjet Unie twee mogelijkheden openstonden en wel:

- a. internationale samenwerking of
- b. het verwekken van internationale spanningen.

De Sovjet Unie koos de laatste weg, waardoor zij in drie jaar vrijwel alle sympathie — die heel groot was — in bijna alle landen buiten het IJzeren Gordijn verloor.

De Russische agitatie had merkwaardige gevolgen, die de Russische diplomatie wellicht niet heeft overzien. Deze gevolgen waren:

1. Het bijna ongelofelijke feit voltrok zich dat het traditionele isolationisme in Amerika verdween, een isolationisme dat zelfs tijdens de tweede wereldoorlog van zich deed spreken. (Is dit inderdaad waar? B. K.)
2. Het verloor de „goodwill” van conservatieven en socialisten in bijna alle Westerse landen.
3. Het schiep de West-Europese Unie, waarbij de daarbij betrokken landen welbewust tot op zekere hoogte een deel van hun eigen souvereiniteit prijs gaven.
4. Het schiep het Atlantisch Pact.

De West-Europese Unie en het Atlantisch Pact zijn in volle vrijwilligheid aangegaan.

Ook Oost-Europa heeft zijn pact, maar het grote verschil met het Westen is, dat daar alle verbonden gedwongen zijn. Joegoslavië heeft zich reeds aan die dwang onttorsteld. Wyndham twijfelt er niet aan, dat de meerderheid der bevolkingen in de satellietstaten gaarne het voorbeeld van Tito zou volgen.

Wyndham besluit met de conclusie, dat juist door zijn vrijwillig karakter,

de Westerse Unie en het Atlantisch Pact veel sterker zijn dan het Oosterse pact (geheel accoord. B. K.)

Nationale verdediging.

In een toespraak bij de Herdenking van de Cambridge Universiteit, gaf de Chef van de Imperiale Staf, veldmaarschalk Slim, een overzicht van de huidige militaire en economische positie van het Britse Rijk. Daarbij zei de Maarschalk, dat, wanneer de internationale situatie zekere spanningen vertoont en de eigen economische positie niet al te best is, de grote moeilijkheid het brengen van evenwicht is tussen de economie en de militaire eisen. Als men al zijn krachten wijdt aan het economisch herstel, zal men militair te zwak worden en daardoor de agressor als het ware tot actie uitlokken, om zich meester te maken van de rijke, maar willige prooi. Zet men daarentegen alles op het militaire apparaat, teneinde de verdediging zo sterk mogelijk te maken, dan zal dat onherroepelijk ten koste van het economisch herstel gaan, waardoor een grote kans ontstaat, dat het gebouw uit zich zelf instort, omdat er geen basis meer voor aanwezig is. Dit is de positie waarin Engeland zich op heden bevindt. (Ook Nederland bevindt zich in deze positie en zo mogelijk nog iets ernstiger want Engeland is niet alleen groter en heeft meer internationale hulpbronnen, maar bovendien nog een Noordzee en een Kanaal voor de deur. Wijs beleid en bovenal eerlijke opofferingsgezindheid kunnen hier de oplossing brengen. B. K.)

China.

In een redactioneel artikel wordt het China van Tsjang-Kai-Tsjek niet veel kans meer gegeven. De communistische troepen zijn volgens ooggetuigen beslist beter dan de troepen der nationale regering (De resultaten bewijzen dat inderdaad. B. K.).

De economische en administratieve moeilijkheden, waarvoor de communisten zich na hun overwinningen geplaagd zullen zien, zijn ongetwijfeld zeer groot. Toch dient men er rekening mee te houden, dat hun buitenlandse politiek agressief zal zijn en zij niet alleen de Chinese Communisten in Zuid- en Zuid-Oost-Azië zullen steunen, maar ook het Communisme in het gehele Oosten zullen aanwakkeren. In een gezonde ontwikkeling van het nationalisme ziet dit artikel een der meest doeltreffende bestrijdingswijzen van het Communisme.

Griekenland.

Eveneens in een redactioneel artikel

wordt de operatie „Pigeon” besproken, de actie van de Griekse regeringstoeppen om de Peleponnesus van bandieten te zuiveren.

De situatie in de Peleponnesus was zo, dat de regering alleen nog iets te zeggen had in de grotere complexen. Het platteland stond volkomen onder de terreur der bandieten. Deze beschikten over ruim 4100 geoeefende en georganiseerde soldaten, terwijl er op het ogenblik dat de operatie Pigeon begon — 26 Maart 1949 — nog 5100 in opleiding waren. De politieke politie, die de bandieten tevens hadden opgericht omvatte 470 man. Voor de operatie Pigeon waren beschikbaar één divisie, één zelfstandige Brigade en vier commando's, alles bij elkaar ruim 20.000 man.

Het te zuiveren gebied heeft een oppervlakte zo groot als Nederland. Bovendien is het grootste deel bergachtig en bebost. Uitgelezen terrein voor de guerilla. In de grote complexen waren troepen in totaal ter sterkte van 7 bataljons. De opzet was, dat de Divisie eerst een strook van 30 km lengte aan de zuidkant van de Golf van Korinthe zou zuiveren, om dan van daar uit naar het zuiden de bandieten voor zich uit te drijven en tegen de kust in het Zuiden te jagen, waarbij de zelfstandige brigades en de commando's een uitwijken naar het binnenland zouden beletten. Daarna zou de actie weer worden herhaald, tot het gehele schiereiland zou zijn schoongeveegd.

Een min of meer kinderlijke opzet, waarbij men blijkbaar geen rekening hield met mogelijk agressief optreden der guerilla's, en deze bleken zeer agressief te zijn. De over 30 km verspreide divisie kon hier niet tegen op. De guerilla's sijpelden geregeld door het scherm heen, zodat er van schoonvegen geen sprake was. Dit veranderde echter volkomen, toen generaal Penzoupoulas het bevel der regeringstroepen op zich nam.

Van dat ogenblik af begonnen de Grieken een geweldige activiteit te ontwikkelen, waarbij de bandieten geen moment rust meer werd gelaten. Daarnaast werd meer onorthodox opgetreden. Van een regelmatig oprukken was geen sprake. Een goed georganiseerde onregelmatigheid vierde hoogtij. Sterke colonnes trokken diep het binnenland in, die het speciaal op de vijandelijke hoofdkwartieren hadden voorzien, vele leiders werden gedood of gevangen genomen, depôts werden vernield. De georganiseerde weerstand was spoedig gebroken. De uit elkaar geslagen vijand

was nu verder gemakkelijk te bedwingen. Rust en orde keerden snel terug. De bandieten verloren ruim 1600 man aan doden, 2700 werden gevangen genomen. De regeringstroepen verloren 700 man. Naast het energieke optreden van Penzoupoulas hebben de Grieken dit succes ook te danken aan de vorming van een goed getrainde gendarmerie, die volledig in staat bleek om in de gepacificeerde gebieden de orde te handhaven. (Een leerzame beschouwing waaruit de grote waarde van een doortastend aanvoerder blijkt. B. K.)

Saoudie-Arabië.

In een redactioneel artikel worden de werkzaamheden van de Britse militaire missie in Saoudie-Arabië beschreven. Saoudie-Arabië had vrijwel geen leger. Wel was er een Ministerie van landsverdediging onder leiding van de 3e zoon van de koning, maar er was geen hoofdkwartier, geen georganiseerde eenheden, geen werkplaatsen of hospitalen. Er was slechts een handje vol officieren, die meestal voor alles werden gebruikt, behalve voor legerdoeleinden. Bovendien hadden zij geen militaire opleiding gehad. Het materieel was een staalkaart van alles wat Europa had willen missen.

In de zomer van 1946 zond Engeland op verzoek van koning Ibn Saoud een militaire missie, die tot opdracht had om de regering van Saoudie-Arabië bij te staan in haar poging om een modern leger op te richten, dat de regering nodig achtte om het land tegen agressie te beveiligen.

Na tal van besprekingen en verkenningen begon de missie in Februari '47 haar definitieve werkzaamheden. De koning aanvaardde het voorgestelde driejarenplan, welk plan de vorming van een vrijwel geheel gemechaniseerde-gemotoriseerde strijdmacht inhield. (Dit is voor de enorme uitgestrektheden van het Arabische koninkrijk vrijwel de enig juiste oplossing. B. K.)

Eerst werd de nodige aandacht gewijd aan de vorming van officieren en onderofficieren. Engels sprekende Arabieren, die voor de officiersopleiding in aanmerking kwamen, gingen naar de Koninklijke Militaire Academie in Sandhurst. Zij die daarvoor in aanmerking kwamen, maar geen Engels kenden, kregen eerst les in Engels.

Verder werd een Cadetten School opgericht, evenals een Opleidingsschool voor onderofficieren. Verschillende afgerichte officieren en onderofficieren werden enige tijd gedetacheerd bij de

troepen in de Soedan. Een oefeningscentrum voor recruten is opgericht. Een militair hospitaal is in aanbouw.

Naast de zuivere militaire opdracht heeft de missie ook tot taak om de vriendschapsbanden tussen Saoudie-Arabië en Engeland zo sterk en nauw mogelijk te maken.

Volgens het redactionele artikel is er alle reden om wat dit betreft, de toekomst met vertrouwen tegemoet te zien. (De Britse belangen in het Midden-Oosten zijn zeer groot. Geld noch moeite wordt hier gespaard om de Britse positie te handhaven, ondanks het terugtrekken der Engelse troepen uit Egypte en Palestina. Saoudie is er het bewijs van. B. K.)

Toen en nu.

In een merkwaardig artikel maakt Admiraal Drax een vergelijking tussen de oorzaken, die in de loop der eeuwen de oorzaak waren van de ondergang van grote mogendheden en de situatie waarin Engeland zich nu bevindt.

Er zijn volgens Drax in de loop der historie een twintigtal grootmachten verdwenen (dat klopt wel. B. K.). De redenen van hun ondergang waren vrijwel steeds dezelfde, n.l. door oorlog met andere grootmachten of door burgeroorlog — soms door beiden. In beide gevallen was men niet in staat geweest om de noodzakelijke premie voor een vrij en zelfstandig bestaan op te brengen, bestond er niet genoeg opofferingsgezindheid.

Drax vraagt zich af of de noodzakelijke opofferingsgezindheid nu wel aanwezig is, zonder dewelke de West-Europese beschaving niet te redden is.

Hij constateert een verlies aan vertrouwen in de toekomst van het Engelse volk en een steeds materialistischer wordende mentaliteit. Daartegen kan niet krachtig genoeg worden stelling genomen, want zij verlammen de kracht van een volk.

(Wij zijn het hier van a tot z mee eens. B. K.)

Is dienstplicht noodzakelijk?

Luitenant-Generaal Giffard Martel is tegenstander van de algemene dienstplicht in Engeland. Hij acht een beroepsleger van 250.000 man veel beter.

Bij zijn beschouwingen gaat hij uit van de gevaren, die Engeland in de eerste 5 à 6 jaar kunnen bedreigen. In die 5 à 6 jaar kan Engeland nog steeds beschikken over 4 miljoen man met oorlogservaring, zodat een formidabele macht nog steeds in zeer korte tijd ter

beschikking zal staan.

Het gevaar dat Engeland bedreigt is het communistische gevaar. De generaal, die lang in Rusland is geweest, is van mening, dat het gewone volk daar helemaal niet oorlogszuchtig is en helemaal geen zin heeft ter wille van het communisme deze leer te vuur en te zwaard over de wereld te verspreiden. De Russische boer en arbeider wensen in vrede te leven. Maar waarom werken die zelfde arbeiders en boeren dan mee aan een geweldig bewapeningsplan, dat hun levensstandaard ongetwijfeld nadelig beïnvloedt? Dat komt — aldus generaal Martel — omdat de communistische propaganda vrijwel onmiddellijk na afloop van de oorlog tegen Duitsland, het heeft doen voorkomen, dat de kapitalistische landen zich nu klaar maakten om Rusland aan te vallen en zich meester te maken van het Russische land, zoals Hitler dat ook wilde doen. De propaganda zei, dat het Duitsland alleen was gelukt om tot voor de poorten van Moskou op te rukken. Om de aanval van Amerika en Engeland af te slaan, moest men aan Russische zijde alles op alles zetten om daaraan het hoofd te kunnen bieden. En het Russische volk is — ondanks alle communisme — een vaderlandslievend volk.

Er is echter geen sprake van dat Amerika of Engeland de hand op stukken van Rusland zouden willen leggen. Daarom is het van het grootste belang, dat het Russische volk de waarheid leert kennen. (De radiostrijd als onderdeel van de koude oorlog is hier al een middel voor.) Zodra het Russische volk de waarheid leert kennen is het met de macht van de communistische leiders gedaan. Goede voorlichting van het Russische volk is het beste middel om een derde wereldoorlog te voorkomen. In verband hiermede is het welhaast vanzelfsprekend, dat de Westerse landen niet tot de aanval zullen overgaan. Zouden de Westerse landen dat wel doen en de atoombom gebruiken, dan zou men regelrecht in de kaart van de communistische leiders spelen.

Ook is volgens de Engelse Generaal het Russische volk er helemaal niet mee ingenomen, dat zovelen van zijn zonen in Polen, Duitsland, Roemenië, Hongarije en Oostenrijk zitten. Op die gebieden moeten de krachten der Westerse mogendheden worden geconcentreerd, temeer daar het overgrote deel der bevolking in die gebieden niets van de communistische overheersing wil weten. Dat moet geschieden door een tegen-

offensief in de koude oorlog. Daarnaast moeten de Westerse landen zoveel troepen bij de hand hebben, dat als er in een van de door Rusland overheerste landen een andere regering zou komen, deze op steun der Westerse mogendheden kan rekenen.

De Russische strijdkrachten slaat Martel niet hoog aan. Het Russische leger is slechts voor een gering deel gemechaniseerd. De mobiliteit er van is gering. Het spoorwegnet verkeert in een slechte toestand. Van de 350 divisies die Rusland op de been kan brengen zijn er een groot aantal nodig in het land zelf voor de inwendige veiligheid.

De vechtcapaciteit van de Rode luchtmacht wordt volgens de generaal te hoog aangeslagen. De geweldige organisatie die nodig is om een grote luchtmacht in tijd van oorlog in bedrijf en op sterkte te houden is niet aanwezig. Ter zee zullen de Russen slechts met duikboten kunnen optreden. En tegen dat gevaar is de Britse vloot opgewassen. De Russen houden niet van de zee.

Bij het uitbreken van een oorlog zullen de Russen in den beginne wellicht succes boeken, maar uiteindelijk zullen zij de nederlaag lijden en daarom is het onwaarschijnlijk dat zij onder deze omstandigheden een oorlog zullen ontketenen. Evenwel sluit Generaal Martel de mogelijkheid er van toch niet uit.

Wat Engeland dan te doen heeft is te zorgen, dat zijn verbindingen veilig zijn, er geen landingen door de lucht en over zee kunnen worden uitgevoerd en daarnaast actief kan optreden.

Daarvoor zijn nodig de vloot, een territoriaal leger, een luchtmacht en een expeditieleger, dat een beroepsleger moet zijn.

Het beroepsleger moet een sterkte hebben van 4 Infanterie divisies, elk versterkt met twee tankbrigades en twee parachutisten brigades. Al deze formaties moeten voortdurend op volle oorlogssterkte zijn. Alle eenheden moeten door de lucht kunnen worden vervoerd.

Het territoriale leger, waarbij de luchtdoelartillerie een zeer belangrijke rol moet spelen, kan in korte tijd uit de massa, die in de laatste oorlog zoveel ervaring heeft opgedaan, worden betrokken.

Dit systeem is volgens Martel veel goedkoper, dan het huidige systeem van de algemene dienstplicht, dat hij bovendien ook nog oneconomisch vindt, omdat er van het geleerde weer zoveel verloren gaat. Daarnaast onttrekt de

algemene dienstplicht een groot aantal arbeidskrachten aan het productieproces, terwijl het kostbare materieel, dat in de moderne legers zulk een belangrijke rol speelt, in handen van beroepsmensen veel langer meegaat, dan in handen van dienstplichtigen, die dat materieel slechts gedeeltelijk beheersen en voortdurend verwisselen.

In de koude oorlog zoals die nu heerst, kan Engeland hiermede volstaan.

Mocht deze koude oorlog echter in een echte oorlog omslaan, dan is algemene dienstplicht noodzakelijk.

(Hierin ligt het zwakke punt van het betoog van generaal Martel. De vorming van moderne miljoenenlegers duurt jaren. Dat hebben Engeland en Amerika in 1939 en 1941 aan den lijve ondervonden. Zonder Noordzee, Kanaal en een Oceaan, waren deze landen verloren geweest. Enorme inspanningen hebben zij zich tijdens de oorlog moeten getroosten om de achterstand in te halen. De „druk op de knop” oorlog is voorhands nog een illusie. Mocht onverhoopt de strijd ontbranden, dan zullen ongehoorde massalegers in het veld komen. Daar is voorbereiding voor nodig. B. K.)

De pen en het zwaard.

Majoor Hargreaves geeft een interessant overzicht van „soldaten schrijvers” die er in de loop der historie zijn geweest.

Hij herinnert aan het woord van de grote Franse staatsman Richelieu, die eens gezegd schijnt te hebben: „geef een man een pen in zijn hand en je weet in minder dan geen tijd alles van hem”.

De macht van het zwaard en de pen zijn beiden zeer groot. Er zijn zelfs mensen, die de pen machtiger vinden dan het zwaard.

Grote veldheren hebben nooit de macht van de pen onderschat. Velen van hen hanteerden hem op voortreffelijke wijze.

Julius Ceasar veroverde de macht in het gehele Romeinse Rijk en schreef zijn boek over „de Gallische oorlog”, dat nu nog op elk gymnasium wordt doorvoerd.

Camoens, die in de strijd zijn rechter oog verloor, was tevens Portugals grootste dichter.

Raleigh, de beroemde Engelse zeeheld ten tijde van Elisabeth, schreef zijn „Discourse of war”.

Cromwell en Marlborough waren uitstekende schrijvers. Jomini en Clausewitz eveneens.

Een uitzondering vormt Napoleon.

Ludendorff schreef zijn „Kriegserinnerungen”, Maarschalk Foch „les principes de la guerre”.

De grote aanvoorders uit de tweede wereldoorlog waren eveneens vaardig met de pen. Veldmaarschalk Wavell schreef een biographie over Allenby, dat algemeen als een meesterwerk wordt beschouwd.

De rapporten van Marshall zijn literaire kunststukken en munten uit door duidelijkheid en eenvoudige stijl.

Eisenhower en Montgomery schreven respectievelijk „De kruistocht door Europa” en „Van el Alamein tot aan de Sangro” en van „Normandië tot aan de Oostzee”.

Tenslotte noemt Majoor Hargreaves Winston Churchill, die actief soldaat is geweest en in de hete woestijnen van Afrika en de modder van het Westfront in de eerste wereldoorlog heeft gevochten. Deze tovenaar van het woord kan inderdaad op een meer dan voortreffelijke pen bogen. Hij heeft er op een ontzagwekkende wijze gebruik van gemaakt.

(Moraal: aanstaande veldheren neemt de pen ter hand en stuurt interessante en leerzame bijdragen naar de redactie van de Militaire Spectator. B. K.)

De toekomst van Duitsland.

Luitenant-Generaal Maurice is van mening, dat het nu nog te vroeg is, om een zelfstandig en onafhankelijk Duitsland op te nemen in de familie der vredelievende volkeren. De Duitsers moeten eerst bewijzen, dat zij gebroken hebben met hun agressieve neigingen. 1864, 1866, 1870, 1914 en 1940 liggen nu te goed in het geheugen. Het is volgens Maurice onjuist om de schuld van de tweede wereldoorlog geheel op de schouders van het Nationaal-Socialisme te leggen en dan te denken, dat als men het Nationaal-Socialisme heeft onderworpen en zijn tanden uitgetrokken, het Duitse volk vredelievend is geworden.

De oorlogsgeest ligt veel dieper in het Duitse volk. Het Nationaal-Socialisme was er slechts een uiting van. Hitler moge een zeer belangrijke factor in de tweede wereldoorlog zijn geweest, hij begon zijn loopbaan als werktuig in handen van de Duitse militairisten. Het was het Duitse militarisme, dat de drijvende kracht was achter alle oorlogen, die Duitsland in de laatste twee eeuwen heeft gevoerd.

Teneinde die Duitse geest te kunnen begrijpen is het noodzakelijk om de his-

torische ontwikkeling van Pruisen na te gaan.

Brandenburg werd in 928 een zelfstandig leen als Noord-Mark onder Hendrik de Vogelaar. Het was een grens-mark en voortdurend moest strijd worden gevoerd met de Slaven in het Oosten. In 1411 werd Brandenburg een der keurvorstendommen en kwam het in handen der Hohenzollerns.

Pruisen — het land tussen Weichsel en Njemen — was bewoond door een Lettische stam, die zeer krijgshaftig was.

In 1170 begon de kolonisatie door de Duitse orde aan de kust van de Baltische landen. In dat jaar werd een Duits klooster bij Oliva — nabij Dantzig — gesticht. In de 13e eeuw vielen de Pruisen Polen aan. De Polen riepen de ridders der Duitse Orde te hulp. In een strijd die ongeveer 50 jaar duurde, werden de Pruisen langzaam maar zeker verslagen en werd dit gebied gekoloniseerd met Duitsers. De oorspronkelijke inwoners van Pruisen verdwenen als een afzonderlijk ras. Zij mengden zich met de Duitse kolonisten.

In 1525 werd de grootmeester der Duitse Orde Albrecht van Hohenzollern hertog van Pruisen onder Poolse soevereiniteit. In 1618 stierf de Hohenzollern tak in Oost-Pruisen uit en erfde de Brandenburgse tak het hertogdom, dat zich in 1657 losmaakte van de Poolse soevereiniteit.

Het feodalisme — het grootgrondbezit — was in Pruisen zeer sterk ontwikkeld. De grote keurvorst maakte de „Junkers” tot de steunpilaren van zijn leger, welke traditie Koning Frederik Willem I en Frederik de Grote voortzetten. Voor de „Junkers” telde alleen het leger. Voor hen werden dat leger en de oorlog een cultus. Oorlog en de grootheid van Pruisen werden de enige zaken waarvoor zij leefden.

In 1806 leed Pruisen een geweldige nederlaag tegen Napoleon. Frederik Willem III vertrouwde de reorganisatie van het leger toe aan Scharnhorst. Het was Scharnhorst die de krijgsschool in Potsdam stichtte en de grondslag legde voor de beruchte Pruisische Generale Staf, die de plannen voor de oorlogen in 1864, 1866, 1870, 1914 en 1940 voorbereidde.

Na de nederlaag in 1918 slaagden de Geallieerden er niet in om het Pruisische militarisme te breken. Wel moest Duitsland ontwapenen, maar de generaal von Seeckt wist als commandant van het 100.000 man leger op alle mogelijke manieren de geallieerde maatregelen te saboteren. Hij wist niet al-

leen een listig gecamoufleerde Generale Staf te handhaven, maar organiseerde de Reichswehr zo, dat elke man voor kaderlid in aanmerking kon komen en elke aanvoerder een onderdeel, dat twee rangen boven hem lag kon commanderen. Hij legde de basis voor de legers van Hitler. En na hem spanden de Reichswehr-officieren met Hitler samen, waarbij zij dachten, dat zij Hitler voor hun karretje konden spannen, maar waarvan velen het slachtoffer werden.

Maar daarom was de Duitse Generale Staf niet minder schuldig, dan het Nationaal-Socialisme. Op meesterlijke wijze hebben de Duitsers tussen 1918 en 1939 geprofiteerd van de tegenstellingen, die er tussen de overwinnaars uit de eerste wereldoorlog ontstonden. Het lukte de Duitsers zelfs, om tussen Frankrijk en Engeland een zeer koele verhouding te weeg te brengen.

Een van de grote fouten van 1918 was, dat slechts een klein gedeelte van Duitsland werd bezet. In 1945 heeft men dat niet gedaan. Heel Duitsland werd tot de laatste vierkante meter bezet. Dit en de gevangenneming, in sommige gevallen ter dood brenging, van vele Duitse officieren, als gevolg van hun oorlogsmisdaden, zal het de Duitse Generale Staf onmogelijk maken om zich evenals in 1918 te handhaven. Toch is er nog heel veel van de oude Duitse militaire geest en ook nog van de Hitler mentaliteit over. Daarom zal de bezetting nog lang moeten duren, langer dan na 1918, toen deze voor een heel klein stukje van Duitsland uiteindelijk maximum 11 jaar bedroeg.

Het Duitse volk moet vrij worden gemaakt van de funeste invloeden, die het eeuwen heeft beïnvloed. Er moet een eind komen aan de dwaze zelfverheerlijking van het Herrenvolk. Er moet een einde komen aan opvattingen, die Hitler c.s. huldigden: „alles wat goed is voor Duitsland is recht, alles wat Duitsland kan schaden is onrecht”.

Opvoeding kost tijd. Lang zal de controle nog moeten duren, alvorens Duitsland in de rijen der vredelievende volkeren kan worden opgenomen. Duitsland neemt nu tussen de Westerse landen en Rusland een bijzondere plaats in. (Een plaats waarvan West-Duitsland nu reeds de voordelen plukt. B. K.)

Bij de lange controle is het volgens Maurice van het grootste belang, dat de Geallieerden eensgezind handelen. Dat is een van de belangrijkste voorwaarden voor de vrede en de grootste verzekering, dat in het hart van Europa niet nogmaals een bedreiging voor de

gehele wereld zal ontstaan. (Veel zal afhangen van de ontwikkeling der internationale toestand, hoewel schrijver in beginsel gelijk heeft. B. K.)

De officiers-selectie.

Luitenant-Kolonel Cox zegt in een artikel over de werkzaamheden van de „War Office Selection Board” (W.O.S.B.) (ons Officiers Selectie Centrum O.S.C.), dat er nog steeds velen zijn, die dat hele gedoe maar onzin vinden (ook bij ons komt die gedachte nog wel voor. B. K.) Men zegt dan „ben ik ook geen goed officier geworden zonder al die proeven. Waren de legers van de Zwarte Prins, Cromwell, Wellington, Kitchener en Haigh soms minder dan het leger van nu?

Dat is zeker niet het geval geweest. Maar de differentiatie in die legers was beslist minder dan in de nieuwe legers. En als er nu ook nog methoden kunnen worden toegepast om inderdaad meer de juiste man op de juiste plaats te krijgen, waarom zou men dat dan niet doen? Harvey was in zijn tijd een beroemd geneeskundige, toch zal geen der hedendaagse geneeskundigen nog volgens de methoden van Harvey werken.

Zeer zeker is de W.O.S.B. niet feilloos. Er komen gevallen voor dat door de W.O.S.B. laag gequalificeerde kandidaten voor Sandhurst na het officiers-examen in de hoogste regionen der ranglijst verschijnen en omgekeerd. Dergelijke gevallen worden natuurlijk uitgebazuind. Over het veel groter aantal, waarbij de spijker op de kop werd geslagen, zwijgt men.

Toch staat als een paal boven water, dat een test op alleen maar „kennis”, zoals dat vroeger door middel van een examen te doen gebruikelijk was, niet voldoende is. Kennis alleen is nooit een waarborg, dat men die kennis op de juiste wijze zal toepassen.

Er zijn nog andere factoren, die voor de militaire leider van doorslaggevend belang zijn en wel moed en leiderschap. Deze twee factoren zijn voor elke militaire leider van doorslaggevend belang.

Maar zeggen tegenstanders van het W.O.S.B.-systeem, hoe kan men nu iemands moed controleren, zonder hem werkelijk in gevaar te brengen. Dit is

zeer symplistisch gedacht. Moed is per slot van rekening een morele eigenschap, tot uiting komende in zelfbeheersing en vastberadenheid. De oorlog is niet anders dan een zeer zware test van het karakter. Een man van karakter in tijd van vrede, is ook een man van karakter in tijd van oorlog. De oorlog verandert het karakter van de mens niet plotseling. Een gierigaard wordt in tijd van oorlog niet plotseling een philanthroop. Moed is een morele eigenschap die in tijd van vrede aanwezig moet zijn, wil men hem in oorlogstijd hebben. Moed wordt niet tegelijk met de eerste oorlogsdag geboren. De menselijke karaktereigenschappen zijn bij goede tests heel aardig vast te leggen. Nogmaals, er worden daarbij fouten gemaakt, maar de resultaten als geheel moeten zeer bevredigend worden geacht.

Hetzelfde geldt voor het onderzoek op leidersqualiteiten. Ongetwijfeld zullen in de oude legers uiteindelijk de leiders zich ook wel hebben ontpopt. De huidige tests maken het mogelijk om veel eerder van de kwaliteiten van deze mensen gebruik te maken. En ook, — door bepaalde mensen op bepaalde plaatsen te zetten — hun leiderseigenschappen daar in het bijzonder tot uiting te laten komen, waar zij ze wellicht ergens anders niet zouden hebben getoond, omdat zij de kans niet hadden. Verder wijst Luit.-Kolonel Cox er op, dat het selectiesysteem volkomen „fair” is. Er zijn in de lokalen waar de kandidaten verblijven geen verdekt opgestelde microfoons, noch worden zij in het geheim bespied en worden zij niet beoordeeld op het hanteren van mes en vork aan tafel.

Schrijver komt tot de conclusie, dat het selectiesysteem zeer bevredigend is. De kwaliteit van het leger wordt er mee gediend en kosten voor de staat bespaard, daar ongeschikten nu voor een groot deel van te voren worden geschift van de geschikten, zodat geen kosten behoeven te worden gemaakt voor hen die het doel niet of met veel vallen en opstaan bereiken.

(Een zeer belangwekkend artikel, dat onze volle instemming heeft. B. K.)

The Army Quarterley, Juli 1949.

Te koop:

ZWART GALA-UNIFORM

Gr. maat, geh. compl. f 200.-. Veldweg 9. Laren (N.-H.)